

N r. 6 (103)
15 martie 1957

Cine se poate speria
de figura volt supăra-
tă a mamei Roza?
— Vrem să știm ce
mincăm azi?
(Vezi reportajul din
pag. 4-5-6)

■ De ce a fost condamnat MATUSOW?

Scrisoare din New-York de Albert KAHN (pag. 2-3)

■ CĂTELUL ELECTRONIC ARE MEMORIE?

O interesantă experiență a fizicienilor români. (pag. 10)

În marele palat al Kremlinu'ului a avut loc la începutul acestei luni primul Congres Unional al artiștilor plastici sovietici, în cadrul căruia au fost dezbătute pe larg problemele majore ale artelor plastice sovietice. Afiți în cuvântarea rostită de tovarășul D. T. Șepilov, secretar al C.C. al P.C.U.S., citiți și în celelalte luări de cuvânt au fost viu combătute tendințele formaliste în artă și diferitele speculații ale „abstracționiștilor”. Artiștii plastici sovietici s-au pronunțat pentru o artă profund veridică și de un înalt umanism, pătrunsă de gândirea înaintată și apropiată de inima omului.
În fotografie, președintele Congresului. La tribună sculptorul sovietic S. T. Konenkov.

Politica agresivă a puterilor occidentale în Orientul Apropiat și Mijlocul a suferit o nouă înfrângere. În ciuda tuturor manevrelor și calculelor americane, Conferința de la Cairo a șefilor de stat din Egipt, Siria, Arabia Saudită și Iordania s-a transformat într-o deschisă reafirmare a politicii de apărare a independenței și suveranității naționale a acestor state arabe. În fotografie, conducătorii principalelor țări arabe, în jurul mesei Conferinței de la Cairo. De la stînga la dreapta: președintele Siriei, Kuatli, regele Iordaniei, Hussein, regele Arabiei Saudite, Ibn Saud, și președintele Egiptului, Nasser.

„Pentru pace în Algeria!” — iată lozincă de luptă a patrioților francezi care se împotrivesc vărsării de sînge făptuite de colonialiști în această țară. În fotografie, mulțimea adunată în preajma clădirii Consiliului de miniștri francez pentru a protesta împotriva continuării războiului pe pămîntul algerian.

Scrisoare din S.U.A.

PENTRU CE A FOST CONDMANAT HARVEY MATUSOW

Harvey Matusow

Multor cititori le este deja cunoscută cartea lui Harvey Matusow „Martor mincinos” — această confesiune a unui om care a fost în solda organelor „justiției” americane și care a depus mărturii false în procesele împotriva comuniștilor și a altor americani progresiști. Dacă revin asupra acestei teme, o fac numai pentru a arunca lumină asupra finalului faimosului și rușinosului „caz Matusow”.

Finalul acesta a avut loc în ultimele luni ale anului trecut în incinta impunătoare a clădirii a Tribunalului Federal din New-York. După un an și jumătate de târ-găneli, de tertipuri procedurale și de felurite anchete suplimentare, Matusow, adus în fața Tribunalului, a fost condamnat la cinci ani de închisoare.

Condamnat, firește, dar pentru ce? Pentru mîrșăviile pe care el însuși le-a recunoscut în cartea sa? Pentru calomniile cu care a înproșcat americani cinstiți, executînd ordinul senatorului Mc Carthy și al altora de teapa acestuia? Pentru că a contribuit la azvîrlirea în dosul grațiilor a unor oameni nevinovați? Pentru că

datorită depozitiilor lui mincinoase sute de cetățeni americani s-au pomenit trecuți pe „listele negre”, sau au rămas fără lucru, transformîndu-se în niște „paria prigonii”?

Din păcate, pentru nimic din toate acestea. Pare de necrezut, dar acesta-i adevărul: justiția americană l-a condamnat pe Harvey Matusow, acuzîndu-l că ar fi mințit, chipurile atunci cînd... s-a autodemascat în fața întregii lumi ca martor mincinos de profesie ca martor plătit!

După pronunțarea sentinței, „New-York Times” scria următoarele: „O personalitate suspusă și-a exprimat deplina sa satisfacție în legătură cu rezultatul procesului... Ea a explicat că sentința va exercita o serioasă influență asupra informatorilor din toată țara”. Ca și în lumea gangsterilor, martorii mincinoși plătiți nu au „dreptul” să-și părăsească banda după bunul le-plac. De altfel, Matusow nu era primul dintre cei „c-băteau în retragere” și a căror soartă trebuia să se vească drept avertisment altora. În urmă cu un an

Zeci de mii de locuitori din Milano au luat parte la funeraliile celebrului dirijor italian Arturo Toscanini. În fotografie, cortegiul funebru în fața catedralei din Milano.

Turneul în U.R.S.S. al Teatrului de Stat de Operetă din București s-a bucurat de un frumos succes. Publicul sovietic a făcut o călduroasă primire ansamblului românesc.

În fotografia noastră, o întâlnire prietenească după spectacolul cu opereta „Lăsați-mă să cânt” de Gherase Dendrino. În mijloc, compozitorul sovietic I. Miliutin, întreținându-se cu artiștii români.

Fotocronica FLACARII

În urma ploilor torrențiale din ultimele săptămâni, regiuni întregi din Franța, Belgia și Olanda au suferit de pe urma inundațiilor. După cum vedeți în fotografia noastră, locuitorii din împrejurimile orașului Maastricht (Olanda) recurg la „mijloace de transport” adecvate, în timp ce autobusele se căznesc să înainteze asemenea unor vehicule... amfibii.

Această fotografie a fost luată la Madrid în zilele când aproape întreaga populație a orașului boicota transporturile publice pentru că autoritățile franchiste au aprobat majorarea prețului biletelor la autobuse și troleibuse.

Acțiuni de luptă ale maselor populare spaniole au loc și în alte orașe ale țării. Toate laolaltă marchează o dată mai mult gravitatea crizei regimului franchist.

Mary Natwig, și ea martoră plătită, a fost arestată pentru același motive; ca și Matusow ea dezvăluise în mod public sinistra ei „profesie”.

Când Harvey Matusow a apărut în sala tribunalului, înfățișarea lui a uimit pe reporterii aflați acolo. Era un totu schimbat, tras la față, palid. Era greu de crezut că este același Matusow cu care editorul Angus Cameron i se ne-am întâlnit pentru prima oară în octombrie 1954, pentru a discuta problema editării mărturisirilor sale. Atunci era plin de sine și oarecum, chiar imperient. Dorea într-adevăr să repare îngrozitorul rău pe care îl făcuse atitor oameni prin mărturisirile sale mincinoase. Pe atunci el încă mai cocheta: era doar o figură „senzatională”. Au trecut doi ani și se pare că Matusow și-a dat mai bine seama de groaznicul său recut. În preajma procesului avea 29 de ani; se căsătorise și adoptase o fetiță. Schimbându-și numele ompromis, începuse să lucreze ca vânzător într-un magazin.

La deschiderea procesului, procurorul federal Paul Williams s-a ridicat cu un aer triumfător și a explicat ce guvernul consideră cazul lui Matusow drept un caz de deosebită importanță.

„Acum se află în joc onoarea Ministerului de Justiție în S.U.A.” — a declarat el.

Trebuie spus că mister Paul Williams s-a exprimat în termeni prea modeste: „onoarea” Ministerului de Justiție al S.U.A. a fost „pusă în joc” cu mult înainte, el puțin din momentul când Harvey Matusow, încă la începutul anului 1952, a demascat sistemul martorilor mincinoși plătiți, sistem la modă în acest minister. În ochii milioanei de americani, Ministerul a fost surprins în flagrant delict încă de atunci. Iar procesului

Matusow, indiferent de rezultatul său faptic, nu a făcut decât să confirme această părere.

În calitate de acuzator la proces a luat apoi cuvântul ajutorul procurorului federal, Thomas Bohlen, un tânăr încrezut și ambițios, cu un fel de a gândi specific mcCarthyist. În tot timpul procesului el a susținut cu mult zel teza elaborată de guvern, dar cusută cu ață albă, după care Matusow s-ar fi autodemascat deoarece... „a încăput pe mina comunistilor”. Zelosul mister Bohlen făcea aluzie, desigur, la Angus Cameron și la autorul acestor rinduri. Dar „i-a scăpat” un amănunt: înainte de a se întâlni cu noi, editorii cărții „Martor mincinos”, Harvey Matusow discutase despre conținutul demascator al cărții sale cu oameni care n-aveau nimic comun cu cei „de stînga”, ca episcopul Bromley Oxman, sau Russel Brown, funcționar superior în Ministerul de Justiție. El discutase de asemenea cu o serie de cunoscuți ziariști de dreapta ca Elmer Davies, frații Alsop, Drew Pearson, ca să nu mai pomenim de o întreagă duzină de senatori. Mai mult decât atât, încă în 1953, Matusow a trimis declarațiile sale revelatoare ziarului „New-York Times” și revistei „Time” care, de asemenea, nu pot fi categorisite drept „publicații comuniste”.

Dar nemulțumirea procurorului adjunct Bohlen a atins punctul culminant atunci când l-a întrebat pe Matusow:

— Dacă ai mințit ca martor al acuzării și ai vrut să te decizi de mărturiile depuse, de ce nu te-ai adresat în primul rând Congresului, comisiei pentru cercetări? Matusow a răspuns prompt și fără rezerve:

— Cum puteam să am încredere în acești oameni?; lucrasem doar pentru ei!

La proces a mai apărut și figura sinistră a lui Roy Cohn, cărui i se încredințaseră cele mai jocosne sarcini

în cadrul comisiei inchiuzitoriale prezidate de Mc Carthy. În prima sa declarație, Matusow arăta că tocmai Roy Cohn a fost acela care i-a propus să depună mărturie false în procesul Elisabetei Flynn și al altor fruntași ai Partidului Comunist, dîndu-i instrucțiuni speciale asupra mărturiilor ce avea să depună.

Din depozițiile martorilor, ca și din întreaga desfășurare a procesului, a reieșit și mai clar că în cadrul Ministerului de Justiție se afla o întreagă pepinieră de martori falși. Acolo se „antrenau” mincinoși de profesie ca Menning Johnson, Paul Crotch, Elisabeth Tenty, alcoolicul Matt Kwatich, fostul criminal Maurice Malkin, ca să nu mai pomenim de provocatori ca Mary Natwig, Lowell Watson și David Brown.

Expedindu-l pe Harvey Matusow în închisoare, justiția americană nu a putut desigur să ștergă puternica impresie produsă în opinia publică de dezvăluirile uluitoare ale acestuia.

Cu jumătate de ceas înainte de pronunțarea sentinței, Matusow ni-a spus:

— Vezi dumneala, eu merit să fiu pedepsit pentru fărădelegile pe care le-am făcut. Trist e doar faptul că sint băgat la închisoare pentru „o crimă” pe care n-am săvîrșit-o.

Harvey Matusow a fost condamnat la cinci ani închisoare. Se pune însă întrebarea: cînd și cum vor fi pedepsiți aceia care, încălcînd legile, l-au folosit pe Matusow și pe cei de-o seamă cu el spre a crea în S.U.A. o atmosferă inchiuzitorială, întemeiată pe „doze” fabricate și pe mărturiile unor martori mincinoși plătiți cu dolari?

Albert KAHN
scriitor american

Oraşul lor

Scoala profesională a Uzinelor „Steagul Roşu” a primit nu demult o mică epistolă din Gottwaldov. Era trimisă de colectivul Şcolii de ucenici nr. 20: „Am fi foarte fericiţi să putem corespunda cu voi — scriau cei din R. Cehoslovacă — dorim să vă cunoaştem”. Scrisoarea a provocat emoţii. N-a fost uşor de hotărât cine-i mai potrivit să răspundă. Cum fantezia nu le lipseşte băieţilor, s-au hotărât pînă la urmă pentru două soluţii: o scrisoare colectivă şi una... ilustrată. Deoarece scrisoarea din Cehoslovacia a fost primită prin „Flacăra”, s-a cerut ajutorul revistei noastre şi pentru răspuns. Ne-am ales, în acest scop, câteva pagini din jurnalul personal al unui elev. Tinerii prieteni din ţara vecină, care ne-au cerut să le înlesnim cunoaşterea colegilor lor din România, vor afla şi pe această cale veşti din veselul şi harnicul „Oraş al ucenicilor”.

Joi, 13 decembrie 1956

...Tare mi-a fost greu să mă scol azi dimineaţă. Goarna părea că bate cu degete sonore în geam. Am închis strîns ochii, nu voiam să mă trezesc. Nu-mi place să văd la sculare întunericul dînd încă buzna prin fereastră. Nu-mi mai era somn, dormisem îndeajuns, dar e atît de plăcut să mai leneveşti un pic în patul cald! Elevii de serviciu sînt prea zeloşi în dormitorul nostru. Sînt grozavi de grăbiţi să te vadă afară din cameră ca să-şi înceapă curăţenia! Las', cînd mi-veni rîndul tot aşa am să le fac şi eu.

Ieri seară dormitorul nostru a participat la adunarea blocului nr. 4. Am fost invitaţi de strungarii din anul III. După discuţia obişnuită despre problemele lor gospodăreşti, băieţii au pregătit cîteva numere distractive.

Am constatat că încep să înţeleg puţin limba maghiară. În blocul 4 locuiesc şi două clase maghiare. Tovarăşul director le-a vorbit în ungureşte. Apoi au luat cîteva băieţi cuvîntul. Marina cerut ca în atelierele şcolii să se facă practica prin rotaţie la diferite tipuri de maşini. Astfel, el a lucrat în atelier numai pe un strung universal şi acum, în fabrică, întîmpină greutăţi pe strungul „carusel”.

Pál Gabor Lajos spunea că băieţii de serviciu la bucătărie nu-şi fac datoria conştiincios, nu controlează cum se spală zarzavaturile. Grozav mai e şi Lajos ăsta! E gospodăros de parcă s-ar face bucătar, nu strungar! Tovarăşul Puni i-a dat însă lui dreptate şi ni l-a dat de exemplu.

Azi dimineaţă era afară o ceaţă scămoasă şi rece. Îţi intra în nări, în ochi, în gură. Nu mai de nu s-ar topi zăpada! În careul de dimineaţă tovarăşul director ne-a anunţat pentru duminică o excursie la Poiana Stalin cu schiurile. Ura! Asta te face să munceşti toată săptămîna ca un leu.

Vineri, 14 decembrie...

M-a invitat azi după-amiază Mircea Fálnagy să-i văd invenţiile. Mircea e de-abia în anul II, la dorinţa lui, a fost trecut în clasa electricienilor. Are o singură pasiune în viaţă: radiofonia. Şi-a încropit un atelier personal într-o debara. Din banii primiţi de la fabrică şi din cei daţi de mama sa, îşi cumpără lămpi

de radio, fire, antene etc. Ce-i drept, are un radio grozav. Se aude cu el mai clar decât cu cele construite de alți elevi electricieni. În blocul lor Mircea a instalat un telefon între etaje. A montat sonerii. Colegii lui se laudau că va instala în curând un televizor. De aceea m-am și dus pe la el. Dar nu era adevărat. Își perfecționează doar aparatul de radio. Și eu, care crezusem! Cu ocazia asta am trecut și pe la cei din clasa a XVI-a. Pe la băieții tovarășului Victor Pașniuc. Înainte mă temeam de ei. Erau cunoscuți ca zurbagii. Acum am mulți prieteni în clasa lor. Tovarășul Pașniuc, care e iubit ca un tată, e de trei ani dirigintele acestei clase de orfani.

El i-a obișnuit să fie necruțători cu slăbiciunile lor. Când unul ia o notă proastă la școală, sau nu-și face treaba în uzină, în ora de dirigiență se ridică și-și spune singur vina. Nimeni nu are voie să-l reclame; dacă nu spune singur, ceilalți tac. Dar cine ar îndrăzni s-o facă? Mai mare rușinea! Apoi, clasa hotărăște pedeapsa. Cu unul care era scandalagiu, nu s-a vorbit două săptămâni. Și chiar când unii mai miloși au încercat s-o facă, cel pedepsit a refuzat să răspundă. Avea dreptate. Ce nevoie avea de mila lor? Doar era de acord cu sancțiunea!

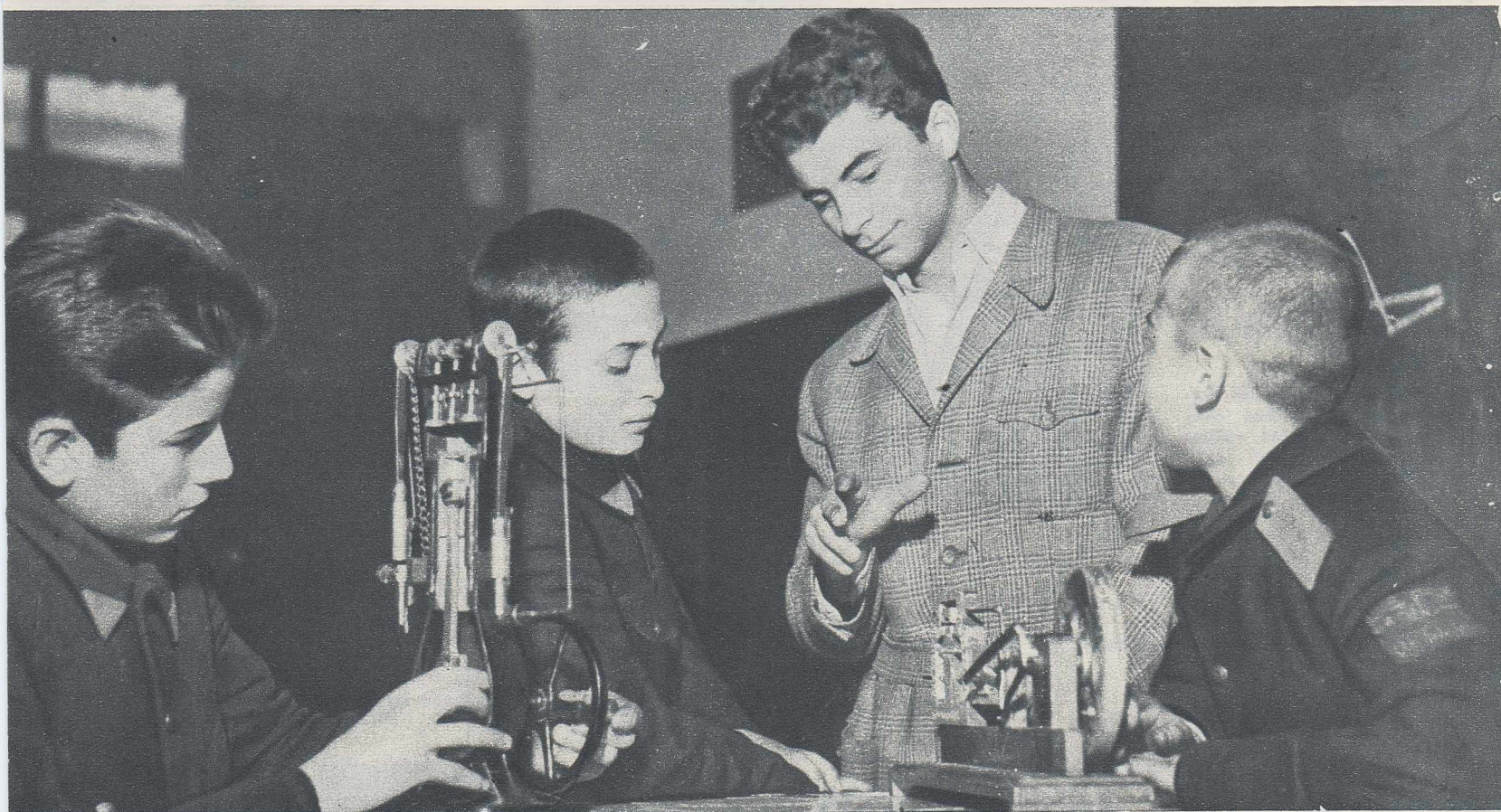
Simbătă, 15 decembrie.

În curtea școlii noastre a căzut în timpul războiului un aviator sovietic. Noi îi îngrijim mormântul. Azi, a fost rîndul clasei mele. Dacă i-am cunoaște familia, le-am scris să fie fără grijă. Îl cinștim ca pe un frate scump.

Lecțiile mi le fac mîine; azi am „colectiv” sportiv. Zăpada s-a topit. S-a dus naibii excursia cu schiurile. Ce-i drept, ne cam lipsește un club mai bine pus la punct. Cei din clasa a XVI-a se plîngeau ieri că n-avem destule table de șah, difuzoare în fiecare bloc și mese de ping-pong. Au dreptate. Cred că ar trebui ca, odată, la o ședință a unui bloc, să invităm cîțiva tovarăși din comitetul de întreprindere al uzinei. Le-am spus că vrem să facem mai mult sport. Să fim ajutați să ne terminăm terenul de fotbal. Sînt sigur că nu ne-ar mai uita.

Azi, vom fi ascultați, de aceea e recreația astfel de liniștită!

Dacă n-am înțeles ceva în ora de fizică, tov. profesor Sasu Victor ne mai explică o dată, în ora de meditație.

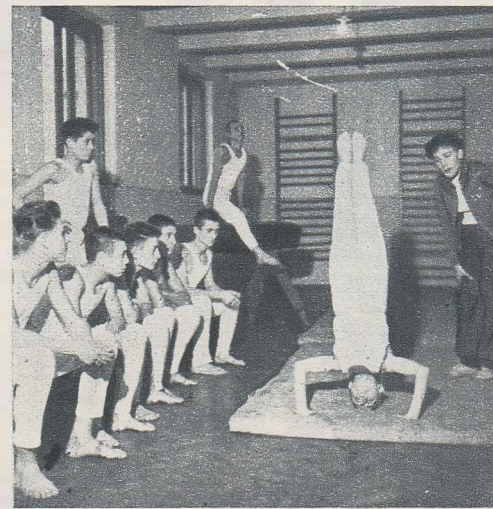
Pînă și duminica tov. director Puni e printre noi. Cu cei mai mici are cel mai mult de vorbit.

Deși nu avem azi practică în atelier — vă voi demonstra cum știu să lucrez.

Un exercițiu dificil. Pînă la urmă îl vom executa cu toții.

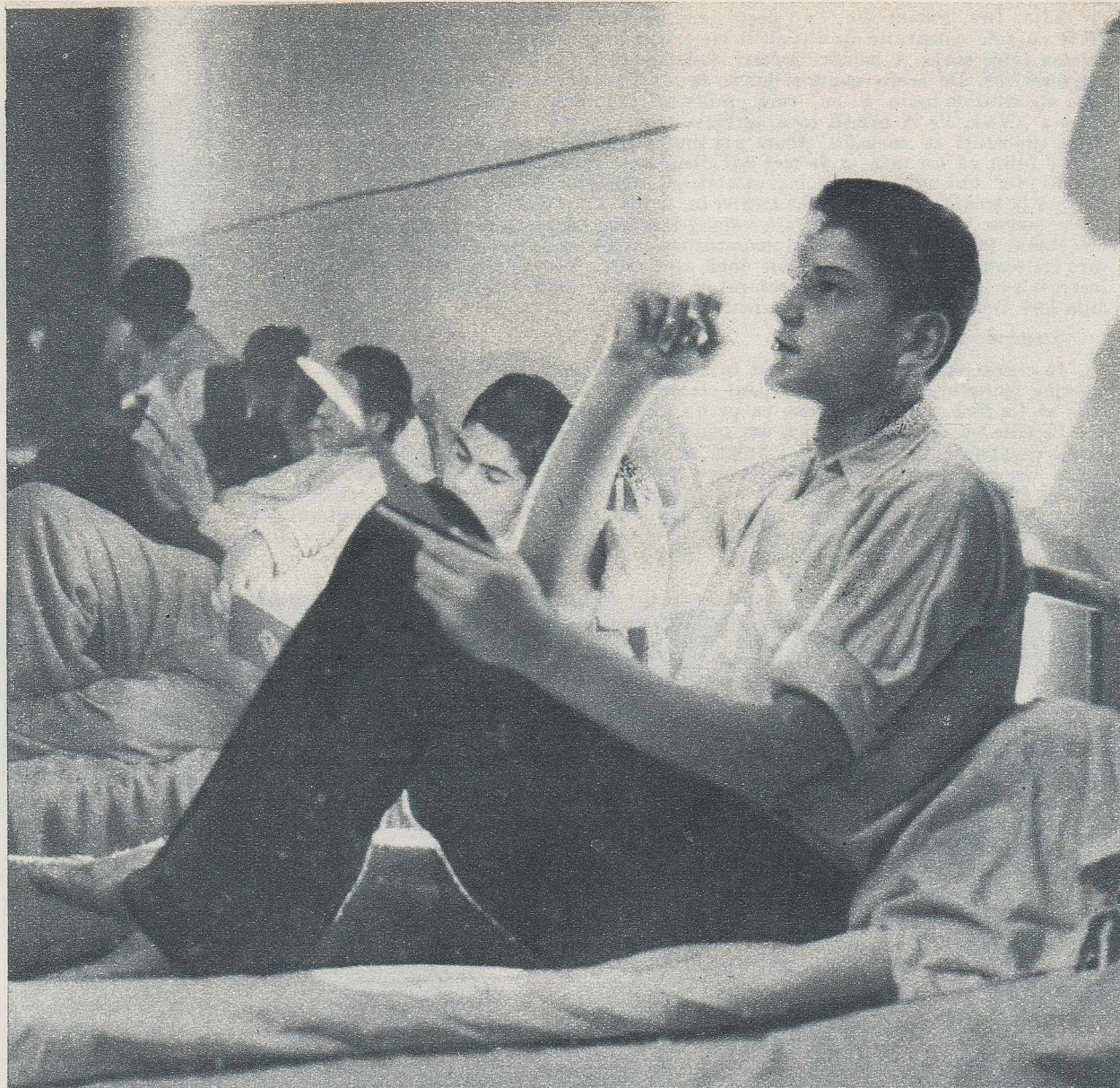

Azi a fost emoție mare în școală. Am avut ședință cu părinții. De dimineață au început să ne sosească oaspeții. Părinții își vor petrece toată ziua cu noi. Le-am pregătit și o serbare. Cei de la fanfară ne-au asurzit toată săptămîna cu repetițiile lor. M-au impresionat cele povestite de meșterul Ștefan, turnătorul. Mulți băieți au învățat cu el în uzină, și toți sînt azi buni meseriași. De data aceasta, a venit însă ca părinte, și ne-a povestit în ședință cum l-a dus pe el, odinioară, bătrînul lui la meserie. A venit cu găinile subsoară și s-a rugat de un meșter să-i ia feciorul ucenic. Apoi, a învățat meseria spălînd rufe pentru nevasta meșterului și mîncînd bătaie... după pofta inimii stăpînului. Poate de aceea meșterul Ștefan e aspru cu băiatul său, cînd nu ia note bune la învățătură.

Serbarca a fost foarte frumoasă și fanfara a cîntat ca la Intîi Mai! După masă am ieșit în oraș. E totuși grozav să fii cetățean al celui mai „tînăr” oraș al țării — Orașul ucenicilor. Se pare că uniforme ne vin grozav. Altfel nu-mi explic de ce întorc fetele capul după noi și chicotesc. Mi-a spus un coleg, că asta înseamnă la ele, că ne admiră. Eu nu le-am înțeles niciodată.

Dumitrescu Gh.
pt. cont. Irina OPRAN

Orașul nostru s-a liniștit. În dormitoare, nimeni n-are încă chef să se culce. E ora cînd călătorești cu eroii dragi, cînd scrii versuri... te gîndești la cei lăsați acasă.

Un grup vesel de schiori se pregătește de drum.

Uneori, ca să se recreeze, electricianul Mircea Falnagy își construiește corăbii pitice cu care călătorește pe mări imaginare.

Martie este luna calcanului. În căutarea acestui pește cu un singur ochi, furtit ca o farfurie și acoperit, în loc de solzi, cu niște bumbi mai groși și mai tari decât nasturii de sedef, se deplasează o flotă întregă.

Din portul Constanța, pescadoarele au luat largul mării...

Anul trecut pe vremea asta, un bătrîn pescar privea cu jînd spre flota care, ocolind farul, lua drumul apelor. Pe dinaintea sa defila, înșiruite ca pe o ață, atîtea nave de pescuit. Ce n-ar fi dat să mai fie iar tînăr, să plece și el în larg pe un adevărat vas de pescuit cu scule moderne! Din nefericire, vîrsta l-a scos de mult la pensie. La pensie a ieșit și barca sa.

— Barba Iani, la ce te gîndești? îl întrebă un tinereț așezat cu undița pe stîncile digului.

— N-am prins în patruzeci de ani atîta pește cît prinde într-o săptămînă un singur om de pe un pescador! i-a răspuns cu amărăciune bătrînul.

Trecerea s-a făcut brusc. Pînă nu de mult, încă, în Marea Neagră se pescuia ca pe vremea scitilor. Bărcilor pescărești — unele dintre ele folosite astăzi la plimbările pe mare ale oaspeților estivali — le-au luat acum locul pescadoarele metalice.

S-a născut o nouă flotă romînească, o flotă cu nave ca toate navele, cu marinari, cu ofițeri de bord, cu radiotelegrafiști, cu mecanici, flotă care totuși nu aparține nici ministerului marinei și nici vreunei societăți de navigație, ci pur și simplu unui departament care se îngrijește de alimentația publică: Ministerului Industriei Alimentare. Marinarii acestei flote noi sînt pescari, iar munca lor se consacră exploatarea uneia din marile bogății ale Mării Negre.

De sute de ani pescuitul calcanului în aceste ape era un semi-monopol al întreprinderilor din Turcia. Calcangii de la Constantinopol, cu sau fără firman, fără a plăti dări, sau a ne da partea convenită din vînat, veneau pînă în apele romînești pentru a smulge mării cantități imense de pește. Peștele nostru îl cumpăram apoi de la ei. Acum, însă, lucrurile s-au schimbat: pescarii romîni prind ei calcanul.

Adunate la chei, grupate într-o anumită ordine (bordul unui vas lipit de tribordul altuia), navele pescărești, cu zecile lor de catarge, înălțate din apă ca o pădurice dau portului înfățișarea unui fiord nordic sau a unui port pescăresc cu tradiție.

O dată cu venirea primăverii, 18 unități din această flotă iau largul. În fruntea lor e totdeauna nava-bază „Octombrie Roșu” — „vasul-mamă”, cum îi zic pescarii. Întîlnită în larg, nava-bază, urmată în șir indian de cele 18 vase pescărești, pare o cloșcă uriașă cu puii după ea. Puii poartă nume pitorești de porturi mici, de păsări marine sau nume ihtiologice Iată-le: „Midia” și „Portița” sînt alături; urmează: „Morunul”, „Chefalul”, „Calcanul”, „Pălămida” și „Nisetrul”. Din colană nu lipsește nici „Pasărea

Aspect de fiord nordic sau port pescăresc cu tradiție? Nici una, nici alta: o înfățișare puțin cunoscută a portului Constanța, cu noua sa flotă de pescadoare.

furtunii”. Anul trecut, pescarii de pe „Constantin David” au luptat zile și nopți cu o furtună de puterea uraganului, menținînd la suprafață pescadorul avariât grav și dus de curenți pînă aproape de coasta turcească. Despre acești pescari mi-a vorbit căpitanul vasului pescăresc „Portița”, Constantin Mănăilă, om tînăr, dar cu experiență marinărească:

— Avem și noi eroii noștri. Cei

Plecînd la vînătoarea de delfini în Marea Neagră, căpitanul C. Mănăilă comandantul pescadorului „Portița”, se gîndește la vînătoarea de balene din Antarctica. Marea sa pasiune.

de pe „Constantin David” ar fi preferat să se înceapă decît să abandoneze vasul. Merite se cuvin și comandantului care a înlocuit radiotelegrafistul rănit, menținînd permanent legătura cu uscatul, deși, nava, mică cum este, era aruncată de pe un val pe altul. Comandantul acestui vas nu-i altul decît lipoveanul Trifan Teodorov, care pînă acum cîțiva ani era doar simplu pescar cu barca în Delta Dunării.

Anul acesta, pentru echipajele flotei de pescadoare, iarna a luat sfîrșit la mijlocul lui februarie. Nu numai fiind că vremea excepțional de bună dădea litoralului romînesc climat mediteranean, ci și fiindcă pescarii se grăbeau, febril, entuziaști, să întîmpine cît mai curînd primăvara și, o dată cu ea, începutul pescuitului. De aceea, încă înainte de 1 martie, s-au închis școlile de calificare profesională și de radiotelegrafie a pescarilor de pe uscat, trecîndu-se, după iernatul de peste trei luni, la ultimele pregătiri de plecare. Bătrînii au verificat și reparat sculele și vasele gata de drum, iar cei mai tineri, cu entuziasmul unor viitori „lupi de mare”, au frecat punțile și au lustruit alăturile navelor.

...Reîncepe pescuitul pe mare.

În primăvară, pescarii au de furcă cu calcanul. Începe pescuitul lui cu cîrlige. Tot calcan vor prinde apoi cu plase. Ța urma campania pescuitului guvizilor și peștilor migratori.

Spre vară va începe, pasionant, pescuitul delfinilor. „O mică repetiție în Marea Neagră a unei mari vînătoare de balene în Antarctica” — îmi spune glumind Constantin Mănăilă, căpitanul de pe „Portița”. Și tot el, zîmbind, adaugă: „Grăsimia de delfin este destinată industriei, iar din pielea de delfin se vor fabrica cele mai fine poșete: darul nostru oferit femeilor rămase la țarm...”

Tot pe țarm, ori de cîte ori ies pescadoarele, cu mîna streșină la ochi, rămîne și barba Iani, privind spre larg pînă ce ultimul vas trece de farul Tuzla, pierzîndu-se dincolo de linia orizontului.

Ehei! Dacă ar mai fi acum tînăr!

F. URSEANU
Fotografiile autorului

PESCADOARELE au luat LARGUL

În spatele acestei îngrădituri se clădesc imobile ale căror apartamente s-au și pus în vânzare: 3 milioane franci, 4 milioane, 4 milioane și jumătate. Nici un muncitor nu va locui aici... În medalion: luminile orbitoare ale marilor magazine de lux fac parte și ele din mirajul înșelător al Parisului.

SCRISOARE DIN PARIS

de André WURMSER

Acum câteva zile, în timp ce citeam „Le Figaro”, m-am gândit la tine, dragă prietenă, care, cunoscând Parisul, desigur că le povestești adeseori celor din jurul tău despre lumea occidentală, arătându-le cât de înșelătoare îi sînt farmecele. Tocmai „farmecele” acestea au atras și pe mulți dintre ungerii de altă de diferite categorii, aruncați de furtună de parte de patrie. Există printre ei criminali de război, care au fugit repede din Franța (unde se opoșiseră în momentul eliberării țării lor), ca să participe la răscoală și care, după ce au dat greș, s-au întors iute la Paris; mai sînt și alții, burghezi deznădăjduți, care crezuseră că-și vor redobîndi averile pierdute și, văzîndu-și așteptările înșelate, au preferat să-și părăsască țara, decît să renunțe definitiv la speranțele îndelung întreținute de posturile de radio americane; în fine, pot fi întîlniți și tineri sau muncitori de diferite vîrste, oameni luați de valul prăpăstului, jumătate de voie, jumătate ate în silă. Or, aceștia din urmă

sînt profund dezamăgiți de lumea apuseană. Emisiunile de radio provocatoare și idioata propagandă americană, repetau neîncetat: Occidentul este o țară a minunilor, în care toate-ți vin de-a gata, iar noi vom oferi fiecăruia cîte o mică avere, ca să-și poată încerca norocul... — și așa mai departe. Unii au dat crezare unor asemenea baliverne...

E posibil ca primul contact — adică cel vizual — cu lumea capitalistă, să-i fi entuziasmat pe mulți dintre ei. Vitrinele elegante, reclamele strălucitoare atrag îndeobște cumpărătorii. De aceea patronii sacrifică pentru publicitate un anumit procent din beneficii, știînd că își vor scoate pînă la urmă paguba. Există un proverb francez care spune „cui vine de departe, îi e ușor să mintă” și care ar putea fi transformat astfel: „cine privește de departe ușor se înșală”. Refugiații ungeri sau călătorii veniți de departe dau cu ochii de eleganța în care se scaldă Parisul — mai bine zis centrul lui. Văd obiectele de lux de care niciodată nu se

pot apropia oamenii sărmani. Ei găsesc, la prețuri scăzute, tot soiul de fleacuri de care te-ai putea lipsi. Dar cum se petrec lucrurile cînd e vorba de cele strict trebuincioase? Aici este cheia problemei!

În legătură cu aceasta dă-mi voie să-ți spun povestea scuterului. Un scuter este o foarte comodă motocicletă cu două locuri, în care ești apărut împotriva vîntului de un mic parbriz. Vara, pe șoselele din împrejurimile Parisului, nonmărate scutere duc perechile de îndrăgostiți în excursii plăcute. E adevărat că „mii muncitori — și nu muncitorii — au cîte un asemenea vehicul. Dar explicația este puțin măgulitoare pentru capitalism. După cum știți, sub regimul nostru nu se construiesc decît foarte puține locuințe. Numai la Paris există sute de mii de persoane care locuiesc în camere mobilate sau la hotel, în condiții ruinătoare. Case de închiriat nu se găsesc, iar ca să cumperi un apartament ai nevoie de un număr de milioane pe care nu-l poate avea nici un muncitor.

De cele mai multe ori, cel ce muncește într-o uzină dintr-un cartier mărginaș, locuiește cum poate, într-un cartier din celălalt capăt al orașului. Omul își face socoteala că o mică motocicletă i-ar îngădui să cîștige timp și să cheltuiască, poate, mai puțini bani. Tentația este puternică. În plus, dacă își cumpără un scuter, în fiecare

în număr din ce în ce mai mare în patrie, din cauza... comunistilor francezi, care se poartă urît cu ei în uzine. E o afirmație cu adevărat plină de laz: muncitorii francezi (printre care membrii Partidului Comunist sînt în minoritate) le fac refugiaților ungeri viața atît de grea, încît pentru a scăpa de acești comunisti fără inimă, preferă să se întoarcă în țara lor și să trăiască sub un guvern condus de comunisti!

Adevărul e mult mai simplu: îmbătați de minciunile propagandei reacționare, refugiații ungeri au crezut că vor întîlni o lume de basm; la început, două-trei zile, ori o săptămînă, presupun că s-au lăsat fascinați de aparențele înșelătoare. După aceea, însă, au trebuit să înfrunte exploatarea capitalistă, despre care nu vorbesc radioul și propaganda occidentală. Au trebuit să locuiască așa cum locuiesc muncitorii francezi, să muncească așa cum muncesc ei, să lupte ca ei. Și atunci, ce și-au zis? „Asta nu-i jucărie, frate! Ne întoarcem acasă...”

O, miraj înșelător al aparențelor din occident!

Nu spun că viața compatrioților tăi romîni ar fi o viață absolut ca-n povești, dar ea se îmbunătățește mereu, iar asta nu depinde decît de voi, căci regimul vostru politic îi ajută pe cei ce muncesc, tot așa cum al nostru îi împiedică.

MIRAJUL

duminică de primăvară ar putea să scape de toate necazurile pe care le are trăind înghesuit laolaltă cu mulți alții în același apartament. Iată-l deci pe muncitorul nostru cumpărînd, pe credit (adică înglodîndu-se pînă la gît în datorii) un scuter care-i va face pe străini să creadă că muncitorii francezi, în general, au o situație minunată, cînd de fapt aceasta nu e decît un aspect înșelător. În realitate ei nu au asigurate acele lucruri care le sînt absolut indispensabile.

Exemplul este grăitor, dar oamenii obidiți care poposesc la Paris dau cu ochii de scutere și oftează de invidie. Așa s-au petrecut lucrurile cu refugiații ungeri. Ei s-au dezmeticit însă foarte repede. Unii — drojdia — au sfărîmat vitrinele, au molestat trecătorii și și-au ridicat împotriva un întreg oraș de provincie. Alții de abia au început să lucreze în uzine, că au și pornit să strige: „Păi, aici e ocnă curată!” Asta din pricină că în nici o uzină capitalistă nu se lucrează în condiții cît decît comparabile cu cele din uzinele din țările socialiste. Ritmul infernal de muncă, orele suplimentare, salariile de mizerie — iată ce compensează în chip dureros în-cîntătoarele vitrine de la „Galeries Lafayette” și „Printemps”. Deziluzia a fost atît de rapidă și de violentă, încît a trebuit să i se găsească o explicație. „Le Figaro” (fără să țină seama de imensitatea ridicolului) a scris că muncitorii ungeri cer să se înapoieze

SCRISOARE DIN VIENA

de Susanne WANTOCH

Zeci de mii de unguri, înșelați de propaganda diferitelor „voci” au pur și simplu lăsați de curent, au trecut granița austriacă; mulți dintre ei se mai află încă în Austria. La Viena îi vezi și îi auzi la tot asul; cafenelele și bufetele „expres” din jurul pieței Ștefan sînt pline de ei; Kärtnerstrasse, strada cu ute de magazine din centrul orașului, e de-a dreptul inundată de ei; mai cu seamă îi găsești în biruri unde ocupă o mulțime de me-

Acești refugiați mi-au prilejuit amintire: a unui medic ungar, udă apropiată de-a mea, care a murit nu demult și al cărui morănt nu-l cunosc. Acest unchi al meu din Kapuvar a fost deportat în întreaga sa familie în timpul cupației fasciste. El n-a avut posibilitatea să se refugieze, deoarece e atunci nici o țară din așa-zisa lume liberă” nu le oferea cu atîta dărnicie” azil și nici o organizație e Cruce Roșie nu-i aștepta la grație.

Am stat de vorbă cu o refugiată e azi, o cunoștință care în timpul războiului ajunsese prin nu știu e peripeții în Ungaria. unde apoi a măritat, și care zilele acestea

și-a făcut apariția la Viena, vizitîndu-mă pe neașteptate acasă. Desigur, primul lucru pe care l-a făcut a fost să-mi povestească întâmplările petrecute pînă la sosirea în Viena.

„Cînd am ajuns într-un sat din Burgenland neșiaștepta acolo echipă a Crucii Roșii. Apoi ne-au transportat cu camionul la Eisenstadt.

Cine nu avea rude sau cunoșcuți la Viena a trebuit să rămînă în lagăr. În timp ce la postul de triere așteptam să fim transportați mai departe, au venit o comisie belgiană și una daneză ca să recruteze mineri; un număr de bărbați s-au și înscris. N-aveau încotro. Decît să trăiești în lagăr...

„La Viena a trebuit să mă prezint la poliție ca să mi se dea „cartela cenușie”, în baza căreia fiecare refugiat primește o indemnizație de 100 șilingi pe săptămînă. La poliție ni s-a luat un întreg interogatoriu: date personale, profesia etc. și... de ce am fugit”.

— Și ce ai spus?—am întrebat-o. „E drept că n-am fost niciodată persecutați de nimeni și că nu avea de ce să ne fie frică; dar încă înainte de a trece în Austria mi se atrăsese atenția că acolo este

Împreună cu părinții lor ei își vor revedea în curînd patria. Deocamdată, așteaptă cumînți îmbarcarea.

mai bine să invocî drept motiv „teama de ruși”. Se pare însă că nici nu mai era nevoie de răspunsul meu, pentru că funcționarul care-mi completa chestionarul, trecuse la toți cei dinaintea mea același motiv, așa că nu ar fi avut nici un sens să indic altceva”.

... Lagărul de refugiați din Burgenland nu l-am văzut, dar la Viena am vizitat clădirea Rothschild din cartierul Währing, unde au fost cazați numeroși fugari. Uriașa clădire a adăpostit cîndva un spital, apoi hitleriștii au transformat-o în cazarmă, așa încît localul a ajuns într-un asemenea hal de dărăpănare încît n-ar mai putea servi vreodată ca spital. M-am străduit să pătrund pe neobservate în acest lagăr improvizat și am putut cutreiera nestingherită diferitele lui „compartimente”. Atmosfera e apăsătoare. Ziduri murdare, cu tencuiala căzută în multe locuri, țevile caloriferului sînt smulse din pereți, camerele-s neîngrijite, murdare.

La etajul I, la capătul unui culoar lung, un dormitor comun. Intru. Văd oameni abătuți; nici unul dintre ei nu-și întoarce privirea spre mine. În jurul sobei de fier, neîncălzită, sînt împrăstiate resturi de mîncare. Paturi de campanie puse cap la cap. Nici o masă, nici un dulap, nici măcar o noptieră. Pe paturi, unii șezînd, alții pur și simplu tolăniți, stau zeci de refugiați. aproape toți oameni tineri. Chiar în dreptul ușii văd, într-un pat de campanie, o femeie tînără, îmbrăcată într-o rochie de culoare deschisă; își ascunde fața între mîini și plînge. Un alt refugiat se apropie de dînsa și încearcă s-o consoleze...

Cîtă deosebire este însă între acești sărmani refugiați (sărmani fără ghilimele) și „sărmanii” refugiați de pe Kärtnerstrasse și de la Graben! Acolo sînt veritabile cuiburi de șperțari, contra-banđiști și afaceriști care profită de mizeria compatrioților lor, refugiați mai vechi și mai noi, promițînd, contra dolari, să transporte peste graniță orice: oameni, germanane, știri false...

Majoritatea celor care au luat drumul pribogiei au început în să să se trezească din vraja cu care au încercat unii să-i învalue.

BLOC-NOTES...

Trei ediții ale revistei „The American Weekend” — săptămînalul destinat familiilor soldaților și funcționarilor americani din Europa — au lansat un apel preconizînd strîngerea relațiilor între americani și europeni și mai ales pe tărîm personal. Bineînțeles că limbajul folosit în edițiile apărute la Paris, la Frankfurt și la Bonn, diferea. În esență însă „The American Weekend” sugera fiecărui localnic căruia întîmplător i-ar fi căzut în mînă revista să invite la sfîrșit de săptămînă în familia lui cîte un american. Scopul acestei sugestii e clar: să contracareze invitația europeană „go home” adresată americanilor. Rămîne însă ca gazetele europene să dorească s-o pună în practică.

La San Francisco a izbucnit nu demult o dispută, considerată de presa americană ca „un mic război” între Anglia și S.U.A. Senatorul republican George Malone, din Nevada, a declarat la un banchet că Statele Unite și Uniunea Sovietică sînt singurele mari puteri ale epocii noastre. „Anglia, a spus el, nu trăiește decît datorită gloriei a trei secole de imperiu, dar situația ei se aseamănă cu aceea a Spaniei după ce și-a pierdut coloniile”. Printre comenșii se afla și Sir Robert Hodov, consulul general englez la San Francisco, care, uitîndu-și o birșia nobilă și rangul diplomatic, s-a apropiat de senator și i-a strigat în față: „Mincinos murdar”. Senatorul s-a ridicat furios de la masă și a vrut să-l izbească cu pumnul pe consul, dar acesta, mai suplu, a făcut o eschivă și a părăsit sala fără să adauge un cuvînt.

A doua zi, au urmat scuzele de rigoare. Dar „micul război” își are tîlcul lui.

După numirea fostului general hitlerist Speidel în comandamentul N.A.T.O., s-a hotărît ca viitoarea sesiune a Consiliului Atlantic să aibă loc la Bonn între 2 și 4 mai.

Ce urmează?..

În timpul vizitei oficiale întreprinse în Italia, ministrul de externe englez, Selwyn Lloyd, a admirat și cîteva monumente din Roma. Astfel înainte de a se duce la palatul Chigi pentru a se intîlni cu colegul său italian, Lloyd a depus o coroană la monumentul Soldatului Necunoscut și a pus mîna în „Gura adevărului”, o statuie de piatră datînd din secolul al VI-lea, care are faima de a mușca pe mincinoși. „Un om politic n-ar trebui să facă niciodată asta”, a exclamat el zîmbînd.

Gura păcătoșului...

O acerbă concurență se desfășoară actualmente în presa britanică pentru sporișirea numărului de cititori. Au fost puse la bătaie premii pentru cîștigătorii diferitelor concursuri care ajung pînă la asigurarea plății impozitelor cîștigătorului pe tot timpul vieții („Daily Sketch”, de pildă).

Că nu e vorba de o idee năstrușnică e clar. Dar și mai clar e faptul că „tradiția” presei britanice se duce de răfă...

Promițînd abolirea prostituției... la mijlocul lui 1958, autoritățile din Taibe (Taiwan) au hotărît ca decamată să... limiteze prețurile la casele de toleranță. Clankaiștii au dat deci o ordonanță împărțind casele de toleranță în trei categorii de tarife.

O ocupație demnă de falșii gomindaniști...

Ziarul „Times” a publicat o statistică interesantă: în 1956 acordarea pronumei lui Anthony a suferit un declin considerabil. În frunte a rămas John, urmat de Richard și de alte nume tradiționale. Probabil din teama de a nu pași pe urmele lui Anthony Eden...

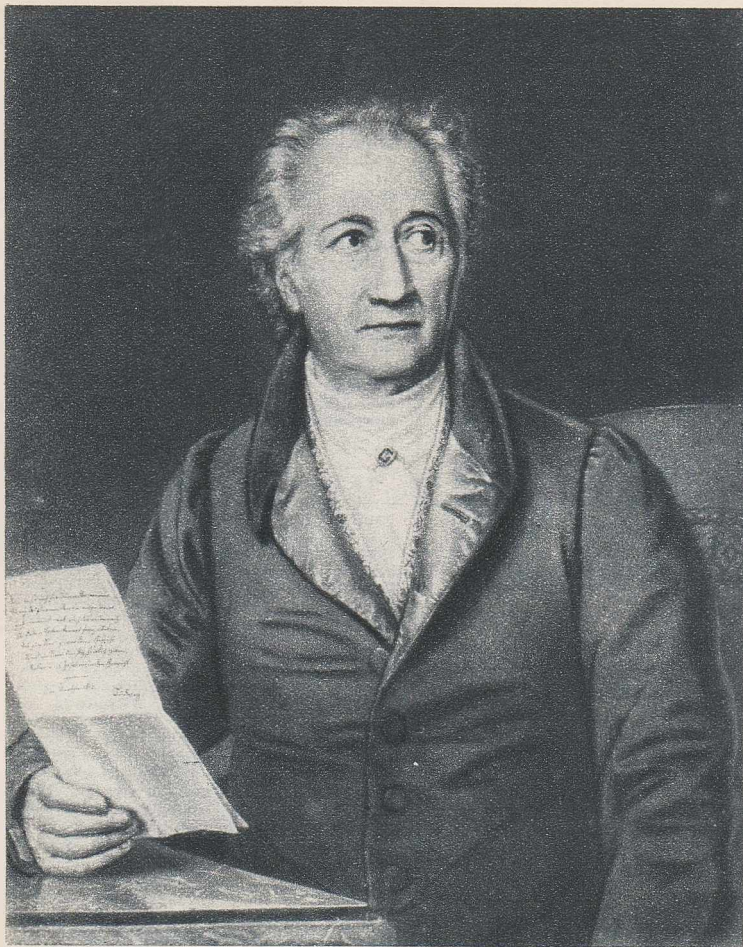
Nu s-ar putea afirma că și în țările capitaliste nu se acordă prime. Și chiar prime... grase. Cine le încasează? De pildă, Harlow Curtice, președintele companiei General Motors — 575.000 dolari, în afara salariului său de 200.000 dolari anual. După cum arată revista „Fortune”, primele plătite patronilor sînt actualmente cele mai mari din ultimii 25 ani. Totalul primelor plătite de 45 la sută din numărul companiilor americane s-a ridicat în 1956 la 615 milioane dolari. Ca să-și mai poată acoperi sărmanii trustmenii micile cheltuieli...

Z. FLOREA

ÎNȘELĂTOR

Clădiri dărăpănate, dormitoare comune cu paturi de campanie suprapuse, saltele de paie — iată ce li s-a oferit refugiaților unguri în occident. Lagăre de concentrare...

Johann Wolfgang Goethe — tablou de Karl Steiber.

și alese anume ca să reconstituie științific o istorie vie a artelor. Rigida etichetare de muzeu este îndulcită de atmosfera plină de culoare a odăilor, alese cu rafinament după o știință ale căror principii le-a expus de altfel într-un tratat celebru. Aici, la primul etaj, se destășoară vtața oficială a ministrului Goethe.

La etaj, stau acum colecția de naturalist a lui Goethe și o expoziție „Faust”. Odinioară, aici locuia familia lui: fiul, nora și nepoții.

În aripa dinspre apus a clădirii a trăit poetul Goethe: acolo sînt camera de lucru, biblioteca, dormitorul.

Pătrundeți dumneavoastră singuri în acest sanctuar din care și-a luat zborul în lume unul dintre cele mai armonioase spirite ale culturii universale.

Hermann KOSER
publicist din R. D. Germană

Christiane Vulpius, soția lui Goethe.

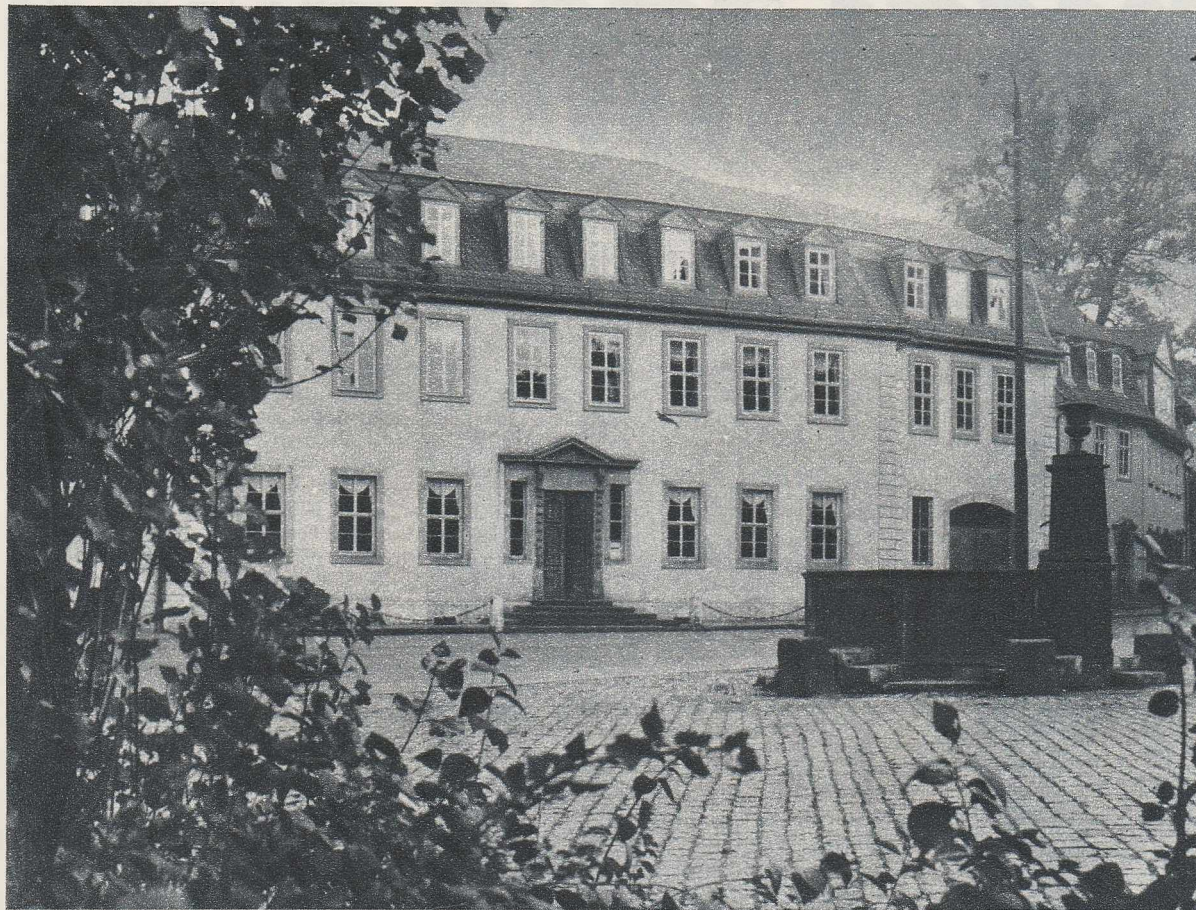
Aici a locuit Goethe ultimii 40 de ani din viață.

Goethe spunea despre Weimar: „De aici se deschid căi către toate colțurile lumii”... Peste ani, avea să se adeverească și contrariul: căi din toată lumea duc la Weimar. Nenumărați vizitatori — printre care mulți din România — vin pe locurile unde a trăit Goethe.

Casa în care a locuit e o clădire străveche de două veacuri și jumătate. Ducele de Weimar i-a dăruit-o lui Goethe, care a locuit în ea de prin 1780 pînă la moarte. În 1949 — „Anul Goethe” — a fost retăcut tot ce năruise o bombă anglo-americană și casa primește de atunci oaspeți, oaspeții lui Goethe.

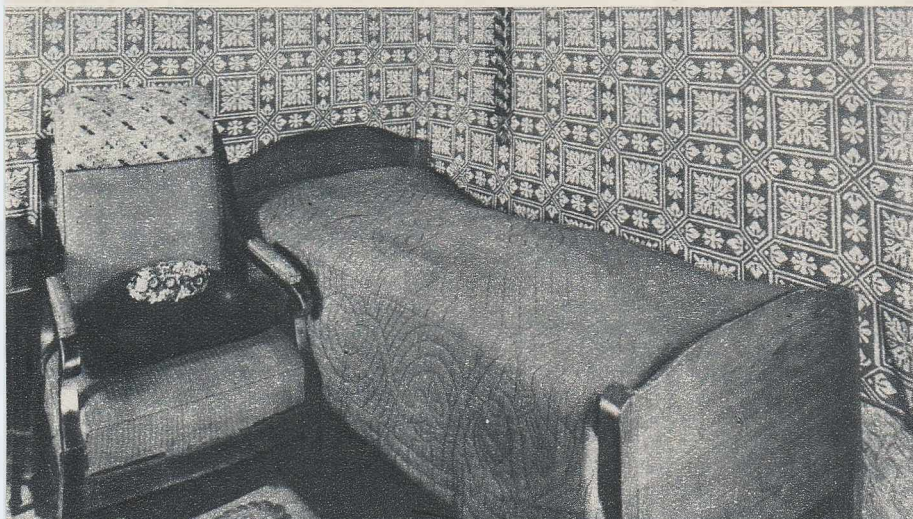
Casa pare un muzeu de artă, alîtea opere sînt adunate în ea (la primul etaj), din toate epocile, din toate stilurile, piese rare (preo 20.000 la număr)

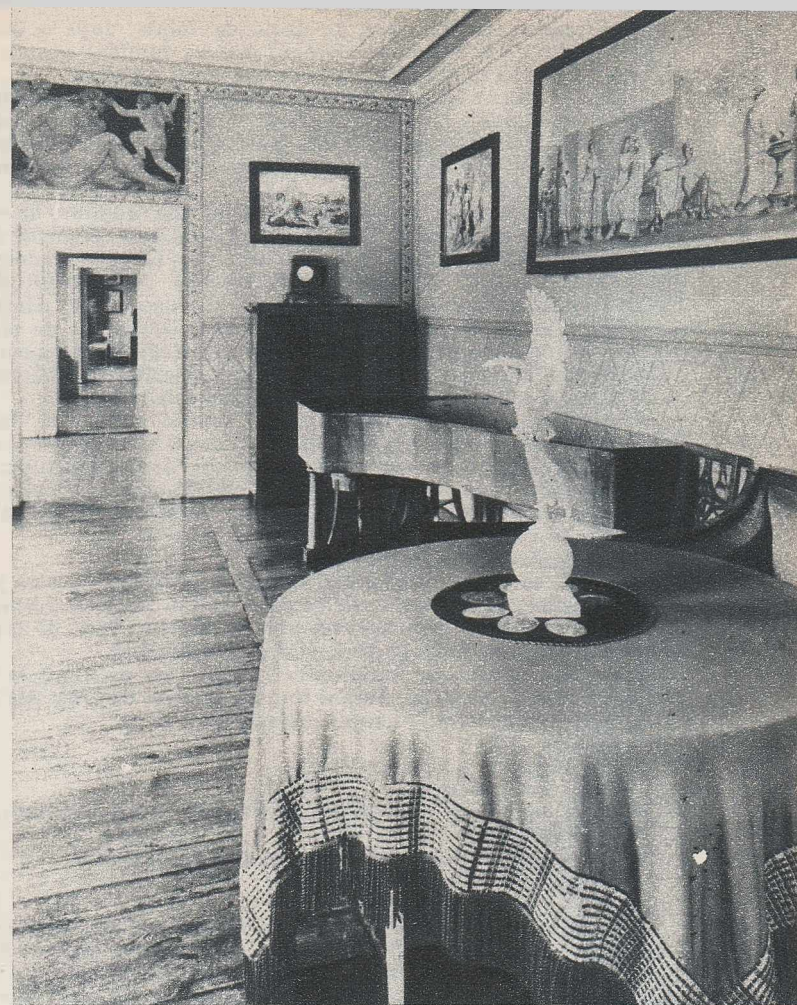
PE LOCURILE UNDE

Multe din nepieritoarele opere ale marelui clasic german s-au născut la această modestă masă de lucru.

În această cameră simplă, austeră, s-a stins din viață marele Goethe.

La acest plan, a cîntat cîndva Felix Mendelsohn-Bartholdy.

Din lirica lui Goethe

Binevoitorilor

Nu prea tac cu drag poezii,
Să se-arată vor băieții,
Slavă, hulă, să tot ai!
Nu-i de spovedanii proze,
Dar ne-mpărtășim „sub rosa”
Pe al muzei pașnic plai.

Ce-am greșit, ce năzult-am,
Ce-a durut și ce trăit-am,
În mănunchi de flori, le ții;
Tinerețe și etate,
Și virtute și păcate
Bine-arată-n poezii.

Către Lună

Soră din întâii zori,
În tristețe, duioghe!
Ceajă-nvălute-argintie
Chipul tău fermecător;
Zvonul lin, sub pasul tău,
Scoală-n peșteri mohorîte
Triste suflete pierdute,
Păsări oarbe, visul meu.

Ochiul tău cercetător
Depărtările cuprinde.
Lîngă tine, sus, mă prinde,
Împlinește-mi acest dor!
Și-ntru-un soi de pace, blînd,
Călătorul nopții vază,
Prin cleștar curat de rază,
Noaptea dragei, pe pămînt.

Blîndul contemplării ceas
În din chinul depărtării;
Raze string din hăul zărilor,
Ochiu-l fac mai ager, treaz.
Clar, mai clar se iscă ea
Dezvelită-n întregime,
Și mă ia acum la sine
Cum Endymion te lua.

Prezență

Totul dă veste că vii!
Cînd soarele mîndru răsare,
Sper că-n curînd vei urma.

Pasu-n grădină de-ți porți,
Roză tu ești peste roze.
Crin peste crini te înalți.

În danș, atunci cînd plutești,
Se-nvîrt constelațiile toate
Cu tine și-n juru-ți, mereu.

Noaptea! și noapte de-ar fi!
Acum tu întreci strălucirea
Îmbietoare a lunii.

Îmbietoare ești tu;
Florile, stelele, luna,
Ție doar, soare, se-nchină.

Soare, tu iscă-mi și mie
Lumina splendorilor zile.
Viața, vecia-s aici.

Întîia pierdere

Cine poate să-nvieze
Dulcea vreme-a primei dragosti,
Cine-un ceas ne-nvie doară
Din frumosul timp apus?
Sîngur rana-mi scurm să doară,
Și-n jelanii veșnic treze
Îmi bocesc norocul dus.

Cine poate să-nvieze
Dulcea vreme ce-a apus?

De luat amînte

Ah, ce poate omul cere?
Ce-i mai bine: pacea-n sine?
Să se-agățe cu putere?
Să se vînture-l mai bine?

O căsuță să-și dureze?
Corturi să ridice-n cale?
Sfîncii să se-ncredinșeze?
Chiar și stîncă se prăvale.

Ce îmi șade, n-o să-ți șadă!
Fiecare să vegheze,
Unde-i locul să se-azeze
Și cum stă ce să nu cadă!

Liniește marină

Grea făcere peste apă
Zace valul neclintit
Îngrijat pescarul cată
Spre noianul liniștit.

Jur în jur, ce zăpușeală,
O făcere de mormînt.
Pe întinderea domoală
Nici o zbatere de vînt.

În romînește de Maria BANUȘ

A TRĂIT GOETHE

In stație

— schiță —

de Ștefan LUCA

Sosisem, pe înnoptat, în stația de cîmpie, după o îndelungată lipsă. Am traversat peronul pustiu, luminat anemic de două felinare fumegînde, în căutarea unui adăpost.

Afară cernea mărunț, era vînt și frig, ca-ntotdeauna toamna tîrziu. Lampa casicrului, așezată la ghișet, împrumuta sălii de așteptare un aer de tristețe, accentuat de sărăcia interiorului. Mi-am ales un loc aproape de geam și mi-am aruncat privirile împrejur.

În sala de așteptare, pe care o cunoșteam atît de bine, nu erau decît trei călători, cu mine patru. Doi bărbați, în salopete, pesemne muncitori la întreprinderea forestieră din vecinătate, se chinuiau s-adoarmă, lungiți pe câte-o bancă, cu desagi vîriți sub cap. Intr-un colț, dormita o femeie cu obrazul aproape ascuns sub o broboadă de lînă. Alături de ea, pe bancă, un coș. Începuser și eu să ațipesc, îndemnat de ploaia care plîngea în consoane pe acoperișul de tablă al clădirii, îndemnat de semitunericul din încăpere, de respirațiile muncitorilor de pădure.

M-a trezit un acces de tuse. Am renunțat la somn.

— Am fumat prea mult, mi-am spus. Femeia mă privea. Își ridicase puțin broboada, țînînd-o cu o mînă. Avea ochii adînciți și cearcăne sub ei. Părea obosită, de multă vreme, ca și cum ar fi vegheat cîteva nopți în șir. O mișcare a umerilor, cînd s-a ridicat de la locul ei și s-a apropiat, mi-a reamintit de ceva de demult, odinioară scump și dorit.

— Nu te supăra. Nu ești, dumneata, Mircea?

— Eu sînt. De unde mă cunoști?

— Apoi, eu... sînt de aici din sat. Florica Surdu, nevasta lui Moga.

Intr-adevăr, în fața mea era Florica. De nu mi-ar fi vorbit, n-aș fi recunoscut-o. Și doar o cunoșteam bine pe Florica, încă de fată. Intr-o vreme îmi era, cel puțin în gînduri, foarte apropiată.

Eram bun prieten cu fratele său Nicolae. Am petrecut, la invitația lui, două luni de vară în cătunul lor, nu departe de oraș. Mă înviorai.

— Și ce cauți aici, Florica? Aștepti pe cineva?

— Aștept, da.

— Pe Moga? E plecat undeva?

— Nu, nu-i plecat....

Și ca și cum ar fi vrut să n-o mai întreb, urmă imediat:

— Și dumneata?

— Aștept trenul către Cluj. Mai am aproape un ceas.

— Acolo stai? Te-ai însurat?

— Sigur, Florica, îi răspunsei.

O poftii să șadă. Voiam s-o întreb despre trecut, despre Nicolae, prietenul meu, despre bătrîni și despre cunoscuți din sat, adică să înnod la loc firul rupt al amintirilor comune, bucuros că cel puțin o parte din așteptare se va scurge mai repede. Și nu numai pentru asta. Intr-o vreme, femeia din față ocupa un loc important în viața mea, uneori prea important. Era să cad la examenele din septembrie. Acum zîmbeam, amintin-

du-mi. Era multă naivitate în mine, trăiam între deziluzii și încetări convingînd-o în gînd să-și vîndă hainele țărănești, să cumpărăm haine de oraș, ca să plecăm anîndoi undeva departe. Îndrăznelă, să-i spun toată acestea, îmi lipsea. Mă intimidă frumusețea ei, prospețimea obrazului abia atins de scare, ca piersica. Știam, însă, că prezența mea nu e luat în seamă. Fiind de aceeași vîrstă cu ea, eram, de fapt, copil.

Și-acum, după ani de zile, stam din nou de vorbă cu Florica. Er încă frumoasă. Cîta schimbare, totuși, într-însa! Obrazul i se făcuse palid, ochii negri îi erau adînciți în cearcăne, întreaga-i înfățișare arăt că trăise încercări grele, decisive. Bănuind mirarea mea, rupse tăcerea:

— Aștept cursa de Sighișoara. Face cruce cu acceleratul. Stă u sfert de ceas.

— Atunci, trebuie să vie din moment în moment. Cum de vii singură la gară?

— Așa...

Îmi ocoli privirea. Se măritase nu mult după plecarea mea cu un funcționar de la Ocolul silvic, om cu planuri gospodărești, unul Moga. Făcusem patru clase împreună, deși era cu vreo trei ani mai mare. După patru ani se săturase de școală, nutrind încă de pe băncii școlii planuri de însurătoare. Școala o făcea în silă, obligat de părinți. El o considera doar un mijloc de-a ocupa o funcție:

— Păi, am școală destulă. 'S-intelectual...

La baluri le învăța pe țărance să danseze tangouri, ca la oraș.

Pe vremea aceea mă simțeam jignit de alegerea făcută de Florica. Pe urmă am uitat. Și nici pe Nicolae, cu care mă întîlneam din cînd în cînd, nu l-am întrebalt nimic despre Florica.

— Și cum ați dus-o, Florica?

— Ca oamenii, îmi răspunse.

— Și Moga? Tot aici în sat? La Ocol? Copii?

— Avem...

Femeia se ridică deodată și privi în noaptea de-afară. Se auzea șuieratul locomotivei. M-am uitat la ceas:

— Vine cursa.

Florica își luă coșul, mă mai privi o dată, apoi ieși pe peron.

Pentru cinci minute, cursa, care adusesse acasă oamenii de pe l lucru, însufleți peronul, împărțind și sălii de așteptare cîteva călători care-și căutau grăbiți cîte-un loc cît mai bun. Apoi liniștea se-ntîns iarăși, trenul tras pe-o linie mărginașă neizbutind s-o destrame...

Se apropia timpul plecării. Îmi revizui bagajele și mă pregătai să le scot pe peron, cînd în sală reintră Florica. Mă apropiai de ea.

— Apoi, Florica, numai bine...

Femeia mă privi pierdută. Tristețea ce i se citea în ochii oboși mă lovi drept în piept. Se trezea în mine, din adîncuri uitate, o veche și naivă simțire, odinioară scumpă, pentru Florica cea de demult. O părere de rău tîrzie, ca și cum și eu aș avea o parte din vină.

— N-au trecut, îmi șopti.

— Cine, Florica?

— Bărbatul meu cu băiatul.

— Cum, adică, n-au trecut?

Se așeză iarăși pe bancă și-mi vorbi, pipăindu-și buza de jos. Tremur.

— Nu mai trăiesc cu bărbatul meu. De doi ani stăm așa. S-a dus la oraș cu băiatul. L-au mutat acolo. Stă cu alta, trăia cu ea și-nainte pînă a fost mutat cu totul la oraș. Stau la mama, cu fetița, cu Doina. L-au descîntat frații, pe Moga... că-s țărancă și-l fac de rîs... s-a dus. Aștept trenul aproape în fiecare seară... M-o făcut de rîs, Moga.

— Ați dat divorț?

— Dat. Da' eu nu m-am dus. Vai de viața noastră.

Plîngea în hohote. Cei doi muncitori se treziseră și-o ascultau.

— Băiatul trecea în fiecare sîmbătă spre casă.

— Unde?

— La Sibiu. Se da-ntotdeauna jos aici. Li aduc poame, plăcinte, pot... cine-l spală, cine-l îmbracă, știu eu?

— Și Moga nu vine să-și vadă fetița?

— El? Trimite bani lunar, de parcă mie cele două sute mi-s de lips.

— Și pe băiat de cînd nu l-ai văzut?

— I-a patra sîmbătă... și-i noapte...

Mi-am adus aminte de-o scenă de atunci... Cîntam des, serile, de vioară, animat mai mult de intenția de-a o impresiona. Florica e undeva în noapte, aproape, așezată pe iarbă cu două fete din vecir Rîdea, fără grijă, ca o pasăre. Sunetele vioarei mele mi se părură d odată jalnice, fără sens, o dată ce nu legau atenția fetei pentru ca adunaser toată vara și iubire și gelozie copilărească, sentimente care niciodată nu le-am mai trăit astfel.

Am trîntit capacul cutiei, înciudat și amarit.

— Cîntă, domnișorule, am auzit-o, zici frumos cu cetera.

Am bănuț în cererea ei o trădare intenționată a sentimentelor mel un examen al puterii ei asupra mea, dat față de celelalte fete.

N-am cîntat mai departe. Cîta putere avea atunci! Cîta viață în obra, catifelată, ca de piersică!

Noaptea mi s-a părut din nou tristă, consoanele îngîinate de ploa pe acoperiș, copleșitoare, femeia din fața mea o umbră. Undeva, la fereastră, un băiețel, care-i seamana poate, privește cu ochii împaiet jeniți la cernerea mărunță a ploii de toamnă.

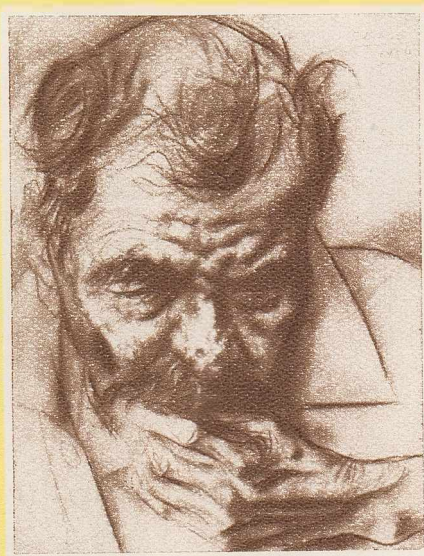

Ilustrație de N. POPESCU

Secerători în mers

ARTA lui ANTONIO BERNI

Cap de tăietor de lemne

Un actor

Stăpîna

Fetiță cu coade

FLACARA

Adunînd lemne

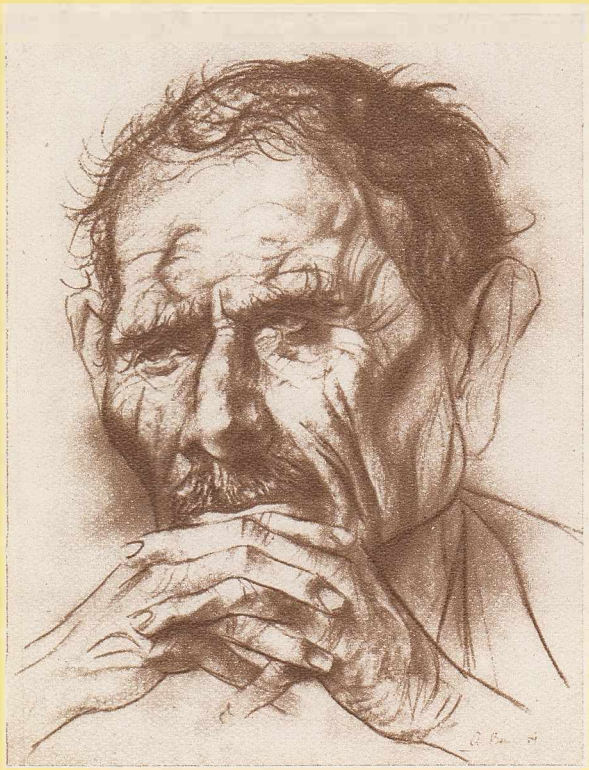

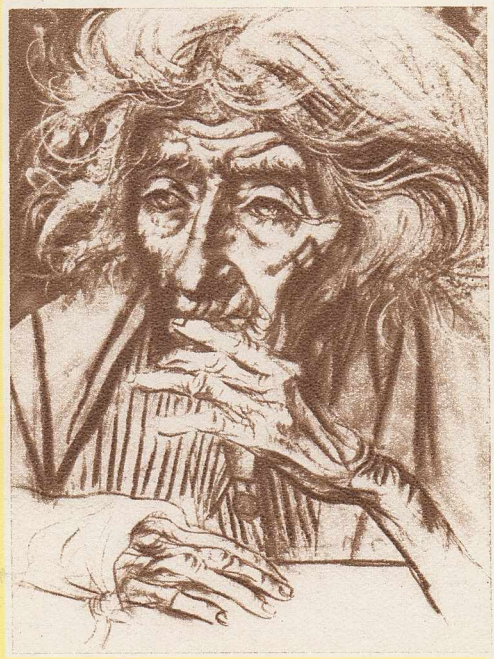
O adunare de țărani

Ucenic muzicant

Un jăran

Mîini care au suferit

În timpul războiului civil din Spania

LA SCENA DESCHISĂ

— TINERI INTERPREȚI DIN CLUJ —

de Aurel GURGHIANU

Esmeralda! Fastuosul balet după romanul lui Hugo „Notre Dame de Paris”. Actul II, tabloul II. Taverna, cu atmosfera ei de sensualism și perdiție. În acest cadru, o tânără dansatoare atrage admirația spectatorilor de la primele mișcări. Tamburina se agită în miinile ei discret, dar viu. Grația gesturilor e greu de redat în cuvinte. E o alunecare felină și caldă, prin care interpreta cuprinde în vraja ei întreg ansamblul. Dansul țigăncilor izbucnește impetuos. Urcată pe masă, solista domină prin fluiditatea jocului. În sală surprinzi o șoptă admirativă: Eva Maksay!

Balerina — o mare speranță a dansului de caracter — impune printr-un temperament neobișnuit. E ceea ce frapează din primul moment. Încerci să lămurești noțiunea, să-i dai o explicație concretă și te surprinzi înșirind: pasiune, mobilitate, nerv, simț al ritmului, o deosebită muzicalitate. De aici, marea plasticitate a mișcărilor sale. La pășirea în scenă, interpreta vibrează. În rol intră de la primul pas. Ai impresia că anterior a executat, mental, toată gama de mișcări la o mare temperatură emotivă. Pare descătusată de orice balast material, pare că însuși spiritul a prins contur, dezlănțuit de o inepuizabilă energie. În asemenea momente îți spui de fiecare dată că Eva Maksay s-a născut pentru dans și e destinată să ajungă o balerină de mare clasă.

O dată îmi mărturisea că ar dori să danseze într-un amplu balet, de la început până la sfârșit... fără pauze. La douăzeci de ani, asemenea dorințe de o rară candoare nu sînt imposibil de realizat. Un actor din vremea lui Shakespeare nu străbătuse distanța dintre Londra și Norwich în pas de dans timp de nouă zile?

Eva Maksay-Giurumia va crea desigur roluri mari, dacă și va păstra elanul, dacă va fi conștientă de harul neobișnuit cu care a fost înzestrată. Realizările sale de pînă acum sînt o cheazășie. Amin-tim, în afară de țigancă din tavernă („Esmeralda”), frumoasele sale creații din „Trubadurul”, „Carmen”, „Coppelia”, „Rusalka”. Toate vorbesc despre o interpretă de adînci resurse, de reale calități.

★

Traian Popescu a fost pentru publicul clujean o revelație. Il

urmărești în rolul morarului din „Rusalka” și rămii surprins de ferocitatea îmbinare dintre calitățile vocale și jocul de scenă. De remarcat mai ales scena nebuniei, cînd în fața noastră se mișcă parcă aievea un om cu mințile rătăcite, cu privirea tulbure, în puterea unei obsesii. Vocea bogată în nuanțe a basului se modelează, redînd complex chinuitoarea agitație a unui om parcă din alt tărîm. Profund autentic sînt exprimate reacțiile personajului, aerul de vietate care adulmecă, ale cărui asociații ajung cu greu să se închege. „Corbul” aduce un aer straniu, răscolitor, comunicînd marea suferință a unui părinte a cărui copilă s-a sinucis. E meritul interpretului că a știut să-l înfațizeze în toate dimensiunile sale, cu o conștiințozitate demnă de laudă. Desigur, față de Krivcenia, pe care l-am ascultat

în același rol, avînd ca parteneri aceiași interpreți, Traian Popescu are alt stil. În interpretarea sa, personajul nu e atît de specific rusesc, nu e atît de sobru, lucru

explicabil prin vîrsta și școala interpreților. Cîntărețul nostru, încă tînar, are mai puțină experiență scenică — de aceea, uneori, îndrumat și de regie, merge pe linia spectaculosului, fără să fie supărător însă. Morarul, pînă în prezent, rămîne marea sa creație, deși Traian Popescu se poate mindri și cu alte succese.

Fie că interpretează rolul lui Fernando („Trubadurul”), al lui Tomski („Dama de pică”) sau al lui Schaubard („Boema”), puterea sa de transpunere în situații și vîrste diferite e remarcabilă. În fiecare îl recunoaștem pe Traian Popescu, dar absorbit de rol, identificat cu el, asimilat. De remarcat e faptul că pentru interpret prezintă importanță și rolurile mici, pe care se ferește să le „expedieze”. De altfel, conștiințozitatea și modestia sînt calități care nu-l părăsesc nici în relațiile sale de fiecare zi.

Meritele sale artistice i-au fost recunoscute nu numai de către publicul clujean, care-l urmărește cu multă simpatie. Cîntărețul a depășit granițele orașului său, s-a impus și în afara țării, la marel concurs internațional „Primăvara la Praga”, unde a fost distins cu premiul al doilea.

★

„La ridicarea cortinei sînt o mică sălbăticiune omenească. Am o înțelegere redusă, o limbă îngrozitoare, iar sentimentele mele sînt exprimate prin țipete vocale, care traduc structura mea instincțională. Într-o anumită situație îl cunosc pe profesorul Higgins. Brutalitatea lui mă face să simt că sînt și eu o ființă omenească... Voi putea reda întreaga mea transformare?”

Aceste probleme și le punea, înainte de premieră, Ileana Plos-

Eva Maksay-Giurumia în rolul țigăncii din baletul „Esmeralda.”

ARTA LUI ANTONIO BERNI

Pictorul Antonio Berni, membru al Consiliului Păcii din Argentina, a vizitat țara noastră în vara anului 1956, fiind invitat în cadrul „vacanțelor păcii”, organizate de Consiliul Mondial al Păcii. Cu acest prilej, în București a fost organizată o expoziție a lucrărilor aduse cu sine de pictorul argentinian.

Reproducînd unele dintre aceste lucrări pentru cititorii săi care n-au avut prilejul să viziteze expoziția, „Flacăra” i-a cerut lui Antonio Berni să răspundă la câteva întrebări privitoare la creația sa. Iată ce ne-a declarat pictorul argentinian:

„Am folosit vacanța petrecută în R.P.R. pentru a aduce și a expune în frumoasa dv. Capitală un grup de lucrări care, deși sînt reprezentative pentru creația mea, nu îmbrățișează, totuși, toate temele care mă atrag. Astfel, între genurile și temele ce-mi sînt preferate, se numără compozițiile de mari proporții, cu teme sociale. Ele ocupă un loc de seamă în creația mea, însă, bineînțeles, transportarea unor asemenea lucrări n-a fost posibilă. Am adus și expus în R.P.R. 30 de desene și 10 pinze în ulei. Țin să repet că ele nu pot — din cauza amintită mai sus — să dea o privire asupra întregii mele creații, așa cum nici lucrările de mari proporții, luate separat, nu ar putea-o da.

Desigur că publicul din țara dv., deprins cu lucrările realismului socialist, ar putea avea unele nedumeriri privind pinzele și desenele mele. Poate că, dacă ar cunoaște stadiul de dezvoltare a artei în patria mea, dar mai ales evoluția mea personală, le-ar putea înțelege mai bine.

Pictura mea este rezultatul unui proces îndelungat de trecere prin mai multe curente ale artei: naturalism, cubism și suprealism. Prin anii 1929-1930 eram încă suprealist. Am avut în plastică o evoluție asemănătoare celei avute în literatură de unii scriitori progresiști francezi. Îmi place să-mi asemăn evoluția mea cu cea a cunoscutului poet francez Louis Aragon.

Dezvoltarea firească m-a adus spre realism. Astăzi mă socot ca aparținînd curentului pe care în patria mea îl numim neo-realism, deosebindu-l astfel de curentul realist de la sfîrșitul veacului trecut.

De prin 1933, în special, arta mea s-a îndreptat spre pictura monumentală, de inspirație populară. Mă simt atras de frescă, dar în Argentina posibilitățile de a face pictură murală sînt relativ limitate. De aceea, folosesc temele ce s-ar preta pentru fresce murale, pictînd pinze de mari proporții.

Aceasta nu însemnează, însă — așa cum a arătat și expoziția mea de la București, din septembrie 1956 — că renunț la portrete și compoziții de mici dimensiuni.

Ceea ce este caracteristic și pentru unele și pentru altele, este însă dorința mea de a-mi sluji poporul, de a sluji cauza progresului și a păcii.”

caru, interpreta Elizei din piesa lui Bernard Shaw, „Pygmalion.” Pentru cei care au aplaudat-o atât la Cluj, cât și în turneul de la București — e clar că actrița și-a asumat o sarcină grea: exploatarea unui rol complex, căruia a știut să-i dea în cursul interpretării multă strălucire. Într-adevăr, nu e simplu să parcurgi sufletește o largă scară de sentimente, să te transformi de la ridicarea cortinei până la ultima replică, dintr-o florăreasă din suburbiile Londrei, într-o „ducesă”. Îți trebuie pentru aceasta o profundă înțelegere și o mare capacitate de adaptare. E necesară o vastă claviatură psihică și totodată un ascuțit simț al măsurii. Ileana Ploscaru a dovedit că le are din belșug. Știe să construiască o situație, să marcheze cu finețe trecerile.

Cine mai recunoaște, spre sfîrșitul spectacolului, în femeia cu

maniere alese și limbaj elegant, pe mica florăreasă care în primul act nu era decît „o sălbăticiune omenească”? Toți sîntem de acord că în momentul în care cele două Elize coexistau (actul III), interpreta a desfășurat un magistral joc „de doi”: femeia din „lumea bună” pe care vrea s-o întruclipeze, s-o reprezinte, și femeia „necultivată” care scapă de sub control și-și „toarnă” expresiile într-un pitoresc stil de mahala.

Ileana Ploscaru se dăruiește rolului cu toată dezinvoltura și sinceritatea. E o abandonare ușor de observat în toate creațiile sale. O simți absorbită de text pînă la epuizare. Fără îndoială, de la o actriță atât de înzestrată se așteaptă mult.

Sîntem siguri că ea nu va dezamînti speranțele nici cele ale spectatorilor, nici cele ale colectivului Teatrului Național din Cluj.

Ileana Ploscaru în rolul Elizei din piesa lui Bernard Shaw, „Pygmalion”.

Morarul din „Rusalka” în interpretarea basului Traian Popescu.

FAPT COTIDIAN

De la 52,2% la 0%

Într-o lucrare apărută mai acum două decenii — era intitulată „Școala romînească, politica și structura ei” — autorul ei, profesorul I. Gabrea, scria negru pe alb: „Țara noastră, într-o rusinoasă ierarhie pe scara alfabetismului, este infimă în Europa pe această scară”. Se bizuia, de bună seamă, omul, pe statisticile oficiale care, în 1930, de pildă, arătau că, în ce privește repartiția analfabeților pe grupe de vîrstă, procentul cel mai mic era dat de vîrstele cuprinse între 7 și 16 ani, ajungînd totuși, ca cel mai scăzut procent înregistrat să fie, chiar și în cadrul acestor vîrste, de 52,2%. De la 16 ani în sus, pe măsura înaintării spre populația adultă, proporția de analfabeți creștea, ca să atingă în unele cazuri 90%.

Ispita de a aminti aceste cifre s-a iscat, firește, recitînd cuvîntarea rostită, nu demult, de Mihail Sadoveanu, în Marea Adunare Națională, și prin care marele nostru scriitor dădea de veste țării că, pentru prima oară în istoria poporului ei, la încorporarea contingentului din acest an nu a fost semnalat nici un neștiutor de carte. NICI UNUL!

Invităm postul „Europa Liberă”, recent elogiat pe ordinul de zi al generalului Eisenhower, invităm și pe „rezistenții” refugiați în cafenelele și tripourile apusului, invităm pe toți clevetitorii vieții noastre noi, să ia cunoștință de această ultimă întimplare și de confruntarea ei obligatorie cu trecutul.

Ceva despre „experiența de la Șelimbăr”

Să începem așa cum se cuvine: cu începutul. În regiunea Smolensk există un sat. Se numește Murighino și, pentru inițiativa luată de intelectualii lui, acest nume e cunoscut azi în întreaga Uniune Sovietică.

În ce constă această inițiativă?

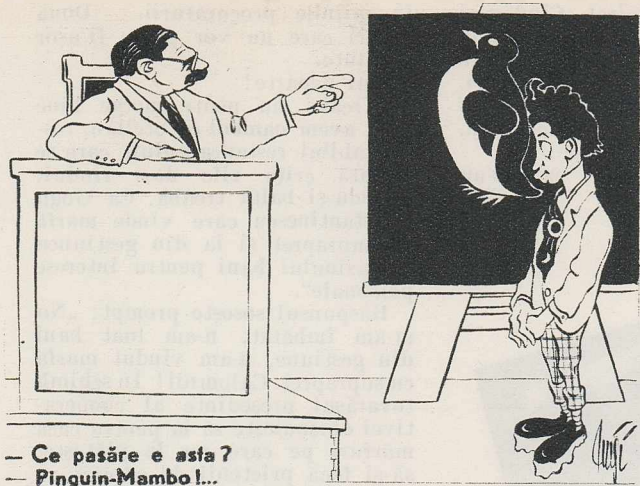
Într-o zi, la clubul sătesc din Murighino s-au întrunit 17 intelectuali încredințați că și în limitele unui sat, ei pot înfăptui lucruri mari. „Fiecare dintre noi — spuneau ei într-o scrisoare adresată tuturor intelectualilor din raion — fie el învățător, specialist în agricultură, lucrător pe tărîmul medicinei, avem posibilitatea să ținem 3-4 convorbiri pe lună cu colhoznicii pe teme sociale, politice, agricole, medicale”. Ba mai mult: s-au angajat să popularizeze realizările științei, să sprijine munca educativ-culturală la sale, să organizeze odihna colhoznicilor etc.

Și acești oameni au pornit la drum.

De experiența de la Murighino au aflat și mulți oameni din țara noastră. Au aflat și doi învățători din Șelimbăr, sat din regiunea Sibiului. Și de atunci, seară de seară, la căminul cultural, conferințele și sfaturile agronomului și medicului sînt urmările și de țărani din satele învecinate. La chemarea adresată intelectualilor din raion, exemplul acesta a cuprins întreaga regiune.

Iar astăzi putem vorbi și noi de „experiența de la Șelimbăr”. Cu aceeași mîndrie cu care vorbesc, de a lor, cei din Murighino.

Bagdan VARYARA

„Sambistii” Sau „MARE” BAL „MARE”

de I. AVIAN

Distracțiile de sezon au prins cheag. Afize de toate mărimile și de toate culorile au împinzit gardurile și zidurile Capitalei, anunțând cu litere de o șchioapă: „Marea serată urmată de dans”, „Mare bal urmat de dans”, „Mare festival urmat de dans”... Toate sînt „mari”. Unul mai mic n-a avut încă loc.

M-a pofțit un prieten să-l însoțesc sîmbătă seara la un asemenea festival, urmat, bineînțeles, de dans, în sala „Odeon”, din imediata apropiere a cinematografului „Central”. În acest domeniu, mărturisesc, am serioase lipsuri. M-am grăbit de aceea să mă număr printre cei dinții sosiți, nădăjduind ca, pînă la miezul nopții, printr-o teameinică documentare „pe teren”, să-mi lichidez parte din lipsuri. Organizații festivalului au ticsit sala pînă la refuz.

M-am strecurat într-un ungher mai ferit și de aici cuprindeam întreaga măreție a priveliștei... Partea întâi: festivalul, n-a mai avut loc și a continuat partea a doua: „... urmat de dans”.

Orchestra, alcătuită din cinci instrumentiști, s-a desfășurat în fundul sălii pe o estradă. Pînă au început să cînte, instrumentiștii păreau oameni tare cumsecade. Cînd s-au pornit, sfînte dumnezeule, nu mai păreau nici cumsecade, nici oameni. În faza întâi s-a desprins din formație dirijorul. S-a topit într-o reverență elegantă și nesfîrșită, apoi, ca înțepat de o viespe, s-a răsucit brusce pe călcie spre orchestră, a străpuns aerul cu bagheta și, după o secundă, o salvă de formidabile delunături a zguduit pereții! Am sărit înspăimîntat de pe scaun: „Feriți! Plafonul!”

— E toba, nu e plafonul! — mă liniștește prietenul. Privesc năuc înspre toboșar. — De ce izbește, frate, cu atîta dușmănie? Nu e toba lui?

— E a lui — mă dumirește amicul — dar așa e cîntecul!

Îl privesc uimit:

— Care cîntec?

— Păi, nu auzi orchestra?

Am rămas dezamăgit. Credeam că abia își acordează instrumentele.

Parte din oameni s-au încins. Privesc marea de capete. Predomină briantina. Pe scenă a răsărit o cîntăreacă înveșmîntată într-o lungă și bogată rochie neagră. În jurul gîtului, șiruri de mărgelile negre. Peste umeri, un șal negru. Rostește cineva:

— E în doliu!

— După cine?

Răspunde altcineva:

— După voce!

Diseuza a început să cînte. O melodie, două, trei... Toate în franțuzește. Îi șoptesc amicului:

— Ar fi fost necesar un traducător.

— Pentru ce? Să le traducă în romînește?

— Nu, în franțuzește!

După istovitoarea introducere muzicală, a urmat calvarul propriu-zis. O voce sfredeloste vacarmul: „Samba!”...

Și orchestra trece la atac. Trompeta dă semnalul de alarmă, contrabasul gema dureros, saxesofonul hohotește, acordeonul se chinuiește, toboșarul loxește în talgere, iar dirijorul zvîrle din mîini!

— Norocul nostru că nu are pupitrul lîngă el — se bucură un necunoscut.

În mijlocul sălii, cîneisprezece-douăzeci de derechi se zbat pe parchet. Partenerii își cuprind

partenerile, apoi le răsucesc pe loc, le azvîrle pînă-n perete, le întind după aceea mîna, readucîndu-le în ultima clipă la locul de pornire. Într-o amețitoare cursă tur-retur... Samba! Samba! Un gen special de sambă! Un tînăr reflectează: „Dansează ca sambaticii”.

Un dansator își dezvoltă figurile, apoi dansează tremurat și, pe neașteptate, scoate un urlet: „Samba!” El tremură de sambă, eu tremur de spaimă. O sambistă brunelă îmi dă tîrcoale:

— Dansezi samba?

Mă retrag îngrozit:

— Nu, vă rog! Nu știu!

— Cum nu știi? Văd că tremuri destul de corect!

Perechea din centru simplifică ceremonialul obișnuit. Scoate pur și simplu urlete! Mă ghemuiesc lîngă prietenul meu și-l implor:

— Să mergem, dragă! Poate-s antropofagi!

Dintre organizatori nu se arată nici unul; cei care au în sarcină ordinea au dat bir cu fugiții ori se amuză la „bufetul bine asortat și deschis pînă la ziuă”.

Am profitat de răstimpul cîtorva minute de reculegere (orchestra și dansatorii, sleiți de eforturi supraomenești, și-au îngăduit un bine meritat repaus) și m-am apropiat de grupul unor asemenea specimene. Cu greu am înnotat firul discuției. L-am iscodit pe unul la întîmplare:

— Unde-ai învățat figurile astea de dans?

Mă privește surprins:

— Păi ce, astea-s figuri? Eu sînt începător! Nu tremur decît parțial... Să-l vezi pe frate-meu! Căucine sintetic, nu alta!

— Dumneata frecvenței biblioteca?

— De ce? — se miră interlocutorul. Și acolo se organizează baluri?

De ani îndelungați n-au mai frunzărit o

carte. I-am adus treptat pe făgașul cinematografic. Mă interesez: „Cunoști autorul lui „Roșu și Negru”?

Zîmbește superior:

— Firește: e Gérard Philipe! A scris ambele serii...

— De Stendhal ai auzit ceva?

Ridică spre mine doi ochi mari, șterși: — Stendhal? Nu cunosc! O fi vreun tînăr care se lansează abia acum! Poți parcă să-ți amintești de fiecare!?

Orchestra își reia avîntul nestăvilit.

Începe din nou tremurul. „Asul” dansează într-adevăr cinematografic: execută... Marile manevre, iar în fața ochilor vede cu siguranță... Roșu și Negru. Infierbîntat și fără să-și încetească un singur moment elanul, își scoate haina, făcîndu-i vînt în capul dirijorului. După alte cîteva secunde își smulge vesta, apoi cravata.

— Opriți orchestra! — am strigat eu alarmat — altfel ajunge la lenjerie!

Am plecat de la serată buimăcit.

Dimineața m-am trezit ostenit. Mama îmi aruncă pe ocolite căutături îngrijorate. Toată noaptea am zvîrlit din mîini și din picioare. M-am visat pesemne dirijor. Sau dansator... Mama se apropie de pat, clătînd capul mîhnit:

— Așadar, te-ai certat cu Marioara! Și doar i-ai jurat dragoste veșnică! Deunăzi chiar.

Mă uit la ea nedumerit și încerc să prind înțelesul cuvintelor.

— Eu?... Eu nu m-am certat de loc...

— Lasă, lasă, nu te mai prefac! — se îndirjește mama. Și-un prunc ar fi băgat de seamă. Pînă de curînd, numai de Marioara pomeneai în somn. Noaptea asta ai schimbat placa. Vorbeai de una Samba! Samba și mai cum?... N-o fi cumva Sanda a lui Popescu? Te rog s-o poțtești acasă. Vreau s-o cunosc și eu!...

DUPĂ O VIZITĂ ÎN R. CEHOSLOVACĂ

Timp de o lună, un grup de pictori romîni au făcut anul trecut o călătorie de studii în R. Cehoslovacă. Într-o vizită în patrie, pictorii lucrează la desăvîrșirea a numeroase tablouri schitate în țara vecină.

Printre aceștia se află Iulia Hălăucescu, ale cărei lucrări cuprind tipuri de oameni și aspecte din țara vecină. Enumerăm: „Pe malul Vltavei, în ploate”, „Catedrala St. Vit din Praga”, „Pe malul Vltavei, la debarcader” ș.a.

În fotografie: Iulia Hălăucescu, desăvîrșind o lucrare în atelierul ei de pictură.

Pentru Elena Giucă, lucrătoare frunțasă din cooperativă, brigada artistică interpretează cîntecul „Tătăișă și-o cum-nată”.

duf. Nu m-am mirat. Cînd n-ai muncit cum trebuie, nu e comod de loc să-ți prezinți activitatea în fața unui colectiv de muncitori. Un activist al U.R.C.C.-ului Ploești, tovarășul Aron Radulian, sosit și el aci, îmi spune:
— Adunările sătești care s-au

în mîinile procuraturii. Două goluri care nu vor putea fi ușor un-plute.

Mai departe!

„Treaba nu poate merge bine cînd avem oameni ca Stelian, responsabilul restaurantului, care se îmbată criță zile de-a rîndul, lăsîndu-și baltă treaba. Ca Gogu Constantinescu care vinde marfă cu suprapreț și ia din gestiunea magazinului bani pentru interese personale”.

Răspunsul sosește prompt: „Nu m-am îmbătat, n-am luat bani din gestiune, n-am vîndut marfă cu suprapreț. Calomnii! În schimb tovarășul președinte al cooperativei obișnuiește să ia pentru casă mărfuri pe care nu le plătește, să-și facă prietenii de afaceri cu unii dintre funcționari, în timp ce pe alții ajunge chiar să-i bată, cum a făcut bunăoară cu ospătarul Vulpescu...”

Documentarea nu lipsește. Toate faptele sînt dezvăluite împreună

↑
În darea de seamă prezentată, gestionarul M. Giurcă a fost relevat ca un lucrător model.

— Afară cu pungășii, mincinoșii și le-negii din cooperativă l spune răspicat petrolistul Vasile Georgescu.

desfășurat pînă acum în regiunea noastră au fost mult mai furtunoase chiar decît alegerile din cooperativă de anul trecut. Simțul politic și gospodăresc al cooperativelor a crescut de atunci peste așteptări. Nu e de mirare că cei din Boldești o așteaptă pe-a lor cu atîta înfrigurare.

Adunarea a fost fixată pentru ora 16. „Vă invităm să participați în număr cît mai mare”. Dar sosesc chiar mai mulți decît și-au închipuit organizatorii. Sala e plină pînă la refuz. Se anunță ordinea de zi, apoi unul dintre membrii consiliului de conducere începe citirea raportului de activitate...

Da, lucrurile nu se prezintă de loc trandafiriu. Cooperativa nu și-a îndeplinit planul nici la aprovizionare, nici la desfacere. Nici la contractări și achiziții, nici la înscrierea de noi membri. Cauzele? Unele obiective: greutatea de transport, lipsă de mărfuri în magazinele regiunii. Altele mai puțin obiective...

Cooperativa a avut pierderi bănești foarte serioase. Din lipsa de vîgilență a responsabilului Teodor Nicolescu, un magazin a suferit o spargere, fără ca infractorii să fie prinși nici pînă azi. O altă gaură în buget o formează fraudă de 52.000 lei comisă de gestionarul Rayf Leon, aflat în clipa de față

↑
Gestionarul Gogu Constantinescu se uită, cum s-ar spune, cam... patrat. E și firesc! Obiectivul fotografic l-a surprins în clipa în care raportul expune felul în care a „ciupit” beneficii necinstite, vînzînd mărfuri cu suprapreț. În fotografia alăturată îl vedem „răspunzînd” criticilor aduse, mutînd tot focul pe capul președintelui cooperativei. →

cu ziua și ora precisă cînd s-au petrecut.

Polemica aceasta înverșunată ține mai bine de o oră. Atmosfera prietenească și senină, care a domnit la început, se stinge treptat. Răniți în sentimentele lor cele mai sincere — cîntea și în-

Acum unan membrii cooperativei din Boldești — petroliști din șelă și țărani muncitori — se adunau în sala mare a clubului pentru a alege împreună consiliul de conducere al cooperativei „Proletarul”.

Au analizat cu atenție activitatea de pînă atunci a gestionarilor cooperativei, au criticat fără milă pe toți cei care nu-și făcuseră datoria și au acordat mandatul de conducere unor tovarăși noi.

Astfel s-au desfășurat lucrurile în ziua aceea. Pe urmă fiecare membru cooperatist și-a văzut mai departe de treburile sale, convins că banul său a încăput pe mîini pricepute și devotate. Așa e omul cinstit și drept: dispus întotdeauna să acorde toată încrederea semenului său, socotindu-l deopotrivă cu el. De unde și crudele decepții pe care le poate avea uneori...

Petroliștii cooperatori au încredințat capitalul cooperativei lor, în sumă de câteva sute mii lei (bani și marfă) noului consiliu de

conducere. Ales de ei și plătit din același fond colectiv, i-au solicitat în schimb să asigure Boldeștiului o bună aprovizionare cu mărfuri de la oraș, să realizeze cît mai multe contracte și achiziții cu oameni de la țară și, în special, să-i slujească într-o cinste absolută.

„Spre un cît mai deplin succes, fiecare cu meseria pe care și-a ales-o”, le-au urat la sfîrșit muncitorii.

Petroliștii Boldeștiului au reușit să aducă șelă lor pînă la sfîrșitul anului pe primul loc între schelele țării. Ce au făcut în acest răstimp conducătorii și gestionarii cooperativei „Proletarul”?

Lucrul acesta s-a văzut în după-masa zilei de 28 februarie 1957, cînd, în aceeași sală, muncitorii s-au adunat din nou pentru a discuta munca depusă de cei aleși cu un an în urmă.

O zi înaintea ședinței mă aflam și eu la Boldești, printre conducătorii, funcționarii și gestionarii cooperativei. Agitație, zarvă, nă-

DUPĂ UN AN...

crederea în tovarășul de muncă - muncitorii și toți cooperatorii privesc îngândurați buimăceala belicoasă ce se desfășoară în fața lor.

Primul se ridică să vorbească petrolistul Vasile Georgescu:

— Ce s-a întâmplat, tovarăși? Ce ne-a fost dat să auzim? Spargeri, fraude în valoare de 52.000 lei, înșelătorie!... Pe mâinile cui a început banul nostru muncit? Să-mi iertați comparația: ați văzut vreodată hîrjonindu-se căteii pentru un os de ros? Să fim bine înțeleși: nu pun vina pe nimeni. Nu acuz pe nimeni deocamdată. Cine sînt vinovații va trebui să aflăm. Dar oricum trebuie să facem ordine în cooperativa noastră.

De acum încolo cuvîntul, și cu acesta dreptul la judecată, trece de partea membrilor cooperatori. În mărmuriți de cele auzite la început, muncitorii și-au recăpătat treptat sîngele rece, cîntărind acum fără nici un menajament faptele aflate.

Pe rînd: Nicolae Cordoș, Stelian Soroiu, Andrei Moianu, Alexandru Biciu, Gheorghe Samuilă... sondori, mecanici, funcționari.

„În fața cooperativei noastre se deschide un drum larg și greu. Acela arătat în documentele plenarei din 27-29 decembrie 1956. Cu cine, tovarăși, vom face treaba aceasta? Cu oameni care vînd marfă cu suprapreț, care fură din gestiune, care nu-și îndeplinesc nici planul minimal? Afară cu pungășii! Cer anchetă și pedepsirea aspră a celor vinovați!”

„Fraudele, spune raportul, s-au comis treptat, luni de-a rîndul. Ce-au făcut între timp dragii noștri tovarăși din consiliul de con-

ducere? Cum a putut delicventul Rayf să-și însușească 52.000 lei? Nu cumva sînt și alți părtași?”

„E greu să umbli cu degetele prin miere și să nu le treci și prin gură? Cui îi vine anevoie, să-și caute altă meserie! Nu ne jucăm de-a hopa-țopa cu banul nostru. Am o propunere: Rayf Leon să fie adus de procuratură în fața noastră. Să-l judecăm cu toții. S-ar putea să aflăm și alte lucruri interesante...”

Propunerea e pusă la vot. E primită în unanimitate. Se hotărăște să se facă o cerere colectivă către procuratură.

Discuțiile continuă. O nouă propunere cere consimțămîntul întregului colectiv: să se formeze o comisie obștească dintre membrii cooperatori, care să supravegheze activitatea consiliului de conducere.

Se aleg 16 oameni. Cîte unul de fiecare circumscripție.

Observ o ușoară înseninare a atmosferei din sală. Stăpîni pe situație, cooperatorii încep să-și uite mînia de la început, presărîndu-și discuțiile cu glume și risete.

Se citește planul de muncă pe anul în curs. Cum e lesne de bănuț, munca cu achizițiile și contractările ocupă un loc de frunte.

... Adunarea se încheie cu o reprezentație artistică dată de brigada de agitație a U.R.C.C. Ploești.

★

Am plecat spre casă aproape de miezul nopții. Dar în seara aceea am încercat în zadar să adorm. Mi-au răsunit în cap toată vremea cuvintele tăioase, fără milă, rostite de cooperatori. Ce pot spune în concluzie? Despre cei criticați, nimic. Timpul scurt petrecut acolo nu-mi dă dreptul decît să relatez toate cele auzite și văzute. Păcatele celor vinovați cu adevărat vor fi deslușite abia de acum înainte.

În schimb pot să afirm cu tărie că adunarea din 28 februarie va întări de cîteva ori structura și activitatea cooperativei „Proletarul”. Că, în sfîrșit — și aceasta reprezintă principala concluzie a rîndurilor de față — discuțiile purtate și măsurile luate de petrolistii cooperatori dovedesc încă o dată largul democratism pe care se bizuie cooperația în țara noastră.

„Nea” Stelică (mijloc), responsabilul restaurantului din Boldești... Noi dorim în mod sincer ca poza aceasta să-l ajute și nu să-l descurajeze. Cu alte cuvinte, să fie un bun gestionar de unitate și nu un consumator atît de înfocat al produselor M.A.T. din restaurantul pe care-l administrează. →

ARTA DECORATIVĂ

Faima meșterului în ceramică Gheorghe Ghioca din Tîrnăveni a trecut de mult hotarele orașului său. Mai mult chiar: unele dintre lucrările sale de artă decorativă, inspirate din folclor, au ajuns la expoziții organizate în străinătate.

La întreprinderea unde lucrează, din mîinile sale meștere au ieșit sute și sute de vase din ceramică, artistic înflorate: ploști, farfurii și alte obiecte care l-au consacrat drept un mare artist în artă decorativă.

În fotografie: ceramistul Gheorghe Ghioca lucrînd la pictarea unor mari vase decorative pentru interioare.

Fotografie de I. FRIDMAN

MAISTRUL DE BUCIUME

În micul atelier așezat la intrarea în comuna Valea Seacă, bădița Mihai Lăcătuș făurește zi de zi cu trudă și răbdare instrumente muzicale populare destinate echipelor artistice din satele Cîmpulungului.

Materia primă pentru ele i-o furnizează vestitele păduri seculare din masivul Rarău și Giupalău. Pentru buciume folosește trunchiuri de brad cu lemnul des și inele de creștere regulate, iar pentru fluier alege un lemn de soc sau cireș provenit din locuri ferite de soare.

Jată-l acum învelind în coaje de mesteacăn un nou bucium.

F. BRAD
Fotografia autorului

MONUMENTUL POETULUI

La doi kilometri de orașul Sighișoara, în comuna Albești a fost ridicat un monument în memoria poetului revoluționar maghiar Petőfi Sandor, care și-a pierdut viața luptînd acum un secol pe aceste meleaguri. De asemenea a fost deschisă și o casă memorială unde sînt depuse armele cu care au luptat revoluționarii de la 1848.

CIOBOTARU IOAN,
coresp. Sighișoara. Fotografia autorului

CRESCĂTORIE DE PĂSTRĂVI

În apa scilpitoare și rece a râului de munte, în stînga drumului ce duce spre Poiana Țeani, se află o crescătorie de păstrăvi. În ultimii ani s-au construit mai multe incubatoare moderne, care au o capacitate de 1.200.000 puiți de păstrăvi.

În fotografie: crescătorul de păstrăvi Antonovici Vaier dă drumul puiștilor în apele rezezi ale Putnei.

Povestea unor portrete

NICOLAE GRIGORESCU — Doi dintre ctitorii bisericii din satul Puchenii Mari: Iorgu Niculescu-Dorobanțu și soția lui, Ana Niculescu-Dorobanțu (fragment din pictura murală a bisericii din Puchenii Mari).

Pornind din București pe drumul Ploeștilor, după ce treci de Puchenii Moșneni, dai de satul Puchenii Mari. În curtea unei biserici cu tindă și geamlie, străjuiește, într-un țarc de fier, un banal monument funerar în chip de urnă: aci este îngropat Iorgu Niculescu-Dorobanțu, ctitorul bisericii; în anul 1860 el a avut foarte fericita idee să angajeze pentru zugrăvirea acestui lăcaș pe Nicolae Grigorescu.

Marele nostru artist, după ce isprăvise pictarea mănăstirii Agapia, după ce lăsase admirabile zugrăveli la Băicoi, Zamfira și Căldărușani, avea să sfârșească aci, la Puchenii Mari, cariera sa de meșter iconar. Această ultimă lucrare, pînă de curînd necunoscută, a fost descoperită în cadrul cercetărilor întreprinse de Institutul de Istoria Artei al Academiei R.P.R.

Intrînd în pronaosul bisericii, ne întîmpină patru portrete de ctitori — într-un ansamblu de 94 de scene biblice și portrete de sfinți. Printre aceștia stă o tînără pereche: Iorgu și Ana Niculescu-Dorobanțu. El, chipos, cu o barbă tăiată scurt, îmbrăcat în frac. Alături, gătită într-o largă crinolină de culoarea cerului, soția lui, împodobită de giuvaere pe care meșterul le-a pictat cu o pastă groasă, sclipitoare încă și astăzi.

Portretele acestea pot fi considerate printre cele dintîi lucrări cu caracter laic din epoca începuturilor pictorului Nicolae Grigorescu.

Dar dincolo de interesul lor artistic și documentar, portretele familiei Niculescu-Dorobanțu ne evocă o istorie care leagă în chip romantic destinele ei cu ale marelui nostru pictor, Aman. O redăm după unele informații orale, comunicate de o urmașă a ctitoritei și după cîteva manuscrise ale pictorului Horațiu Dimitriu, deținute astăzi de criticul plastic Radu Bogdan.

★

Stîrnind nori de praf, în toamna anului 1855 un chervan în care se afla familia păharnicului Iordache Politimos gonia dinspre București spre moșia Mărgineni. Trecînd prin satul Puchenii Mari, în dreptul unui podet,

roata chervanului s-a rupt... Cele două fete ale păharnicului se speriară, iar bătrînul își ocări vizitiul. Dar cum roți de schimb nu se prea găseau și o asemenea reparație nu se putea face într-o clipită, cei trei călători se văzură nevoiți să conăccască în sat. Accidentul se petrecuse în faptul serii, tocmai în fața reședinței fostului căpitan de dorobanți, moșierul Niculae Niculescu-Dorobanțu.

Bucuros de oaspeți, el găzdui pe păharnicul Politimos și pe cele două fete (domnișoarele Maria și Ana), care fură culcate și încuiate în dormitor, ca nu care cumva „să le vadă ochi de bărbat“. În aceeași noapte, Ana iscodea curioasă prin gaura cheii pe tatăl ei, care juca, alături, în salon, în lumina candelabrelor, o partidă de preferansă cu stăpînii casei; în picioare chibițuia un tînăr oacheș: fiul gazdei, Iorgu... Și cu timpul partidă de preferansă se prefăcu într-una matrimonială, cele două familii hotărînd să se încuscască. Ana număra pe atunci 15 ani și era de o rară frumusețe.

Doi ani mai tîrziu, în 1857, avea să se mărite cu acest june, urșit de întîmplare și îmbrățișat de familia ei, și să rămîină zăvorîtă în posomorîtul conac de țară de unde doar iarna — la zile mari, împodobită cu giuvaere — era scoasă la sindrofii și soarele la București. Bunăoară, așa s-a întîmplat în seara de 24 ianuarie 1860, la balul de la Curtea Domnească dat de Alexandru Cuza, cînd l-a cunoscut pe pictorul Theodor Aman, care mărturisi pe dată cît l-a impresionat frumusețea ei.

★

Anul următor, la 1 mai 1861, în satul Puchenii Mari se tîrnoșea biserica. Nicolae Grigorescu zugrăvise pe pereți pe Ana Niculescu-Dorobanțu cu privirea ei tăioasă, crispată, glacială, care exprima nefericirea unei căsnicii silite. Și alături, Iorgu, cu o căutătură tulburătoare, melancolică, bănuitoare, cercînd parcă să afle taina gîndurilor ei.

Doi ani mai tîrziu Theodor Aman avea să-i facă și el portretul. A fost prilejul ca iubirea care mijise în noaptea balului de la Curte să se aprindă năprasnic. Prințind de veste, Dorobanțu n-o mai lasă pe Ana să iasă din conacul din Puchenii Mari.

Pînă la urmă, biruind toate împotririile și nepăsîndu-i de osînda înaltei societăți și de blamul familiei care nu putea îngădui nici divorțul, nici mărișul cu un asemenea „zugrav și boem“ — după patru ani de zbucium Ana rupe curajosă legăturile căsniciei, își ia copiii și și părăsește sotul. În 1864, prin sentința nr. 84 a Tribunalului Ilfov, ea „se despărțește“ oficial de „fostul ei consorte“.

În 1865, la 24 martie, Ana Politimos se logodește. Iar în seara zilei de 15 aprilie, la biserica Boteanu din București, de față fiind — printre alți fruntași ai vieții noastre culturale — Mihail Kogălniceanu și Cezar Boliac, devine doamna Aman. Mirele avea 37 de ani, iar mireasa, 24.

Atmosfera căminului pe care și l-au întemeiat, caldă, prietenească, o putem întrezări și astăzi în cîteva din tablourile de gen ale lui Aman.

Așadar, portretul care trece, pe nedrept, „al soției lui“ — reprezintă, cum am văzut, pe doamna Niculescu-Dorobanțu, fiind pictat înainte de divorțul ei — și anume la doi ani după cel făcut de Grigorescu.

Ar fi interesant să facem o paralelă a celor două portrete reprezentînd același model: mai întîi la țară, în toaleta ei de bal, pozînd solemn în fața unui foarte tînăr și intimidat zugrav de biserici, — mîndră, contrariată, alături de un bărbat de care o lega doar numele, și arătînd și unuia, și celuilalt, o plictiseală răuvoitoare. Al doilea portret, cel pictat de un artist consacrat, de un mare îndrăgostit, pentru care are priviri blajine, catifelate, și o expresie de mulțumire și seninătate.

Grație lui Grigorescu și Aman putem reconstitui astăzi acest sumar portret psihologic, mărturie a unui caracter de tînără femeie din veacul al XIX-lea, care, călcînd peste convențiile societății sale, a izbutit în cele din urmă să se elibereze dintr-o căsnicie silită, cucerindu-și singură fericirea.

Barbu BREZIANU

THEODOR AMAN — Portretul Anei Niculescu-Dorobanțu — ulei pe pînză (0,650 X 0,565) — pictat în anul 1863 și aflat în Galeria Națională din Muzeul de Artă al R.P.R.

Prof. univ. Edmond Nicolau și colaboratori ai săi, în timpul unei experimentări.

ARE MEMORIE ?

de Constanța COPORAN

Cățelul pe care îl vedeți în fotografiile alăturate nu este în fond decât o jucărie. Și totuși el îndeplinește unele funcțiuni care depășesc categoric o autentică jucărie. El mimează anumite reflexe condiționate pe care le prezintă în mod curent Bubi, cățelul nostru de acasă. Când aude o sonerie, Bubi, autenticul cățel, ciulește urechile; când îi dăm de mâncare, deschide gura. Aceste două reacții constituie ceea ce se cheamă în știința pavlovistă, re-

flexe necondiționate. Ele sînt ereditare, și se produc sub impulsul excitației respective (soneria, hrana) fără intervenția nici unei condiții. Dacă însă, dînd de mai multe ori hrană cățelului, asociem și soneria, Bubi își va forma un reflex condiționat. Va fi de ajuns să intervină numai soneria, fără să existe hrana, și cățelul va deschide gura pentru a mânca...

Hrana și soneria, adică excitații autentice, au fost înlocuite în ce-o privește pe micuța... vedetă din

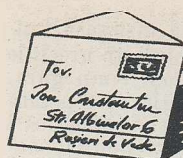
fotografie, cu două excitații electrice, produse prin apăsarea unor chei.

Printr-un sistem electronic dotat cu o lampă de radio și cîteva relee, prima excitație electrică, reprezentînd soneria, determină ciulirea urechilor cățelului - jucărie; prin același sistem, cea de a doua excitație, produsă prin apăsarea pe a doua cheie a dispozitivului, și reprezentînd hrana, determină deschiderea gurii cățelului.

Aplicarea simultană a celor două

Prima imagine îl reprezintă pe micul... protagonist electronic, în „stare normală”, înaintea experienței. După cum se vede, gura îi e închisă și urechile lăsate pe spate. Acum „i se dă de mîncare” și deschide gura (imaginea nr. 2). Acum (imaginea nr. 3) i s-a luat „mîncarea” dar a „auzit soneria”; ca atare, a închis gura dar a ciulit urechile. În acest moment (imaginea nr. 4) i „se dă să mînce” și în același timp „se sună”. Firește, el deschide gura și ciulește urechile în același timp. Repetarea de cîteva ori a procedurii creează micuțului cățel electronic „reflexul condiționat” despre care am vorbit: numai la auzul „soneriei” el deschide gura fără să mai fie vorba și de „mîncare”. S-ar cuveni, deci, ca filmul nostru să prezinte încă o imagine, a cincea, care să ni-l arate pe „erou” în timpul manifestării „reflexului condiționat”, dar această a cincea imagine s-ar prezenta întocmai ca a patra: cățelul cu urechile ciulite și gura deschisă. Și cum micul personaj a părut cam plictisit de repetarea pozei, i-am scutit...

Răspundem cititorilor

POȘTA REDACȚIEI

PÎRVA IOAN—BRAD. Deși scrisă cu îndemnare, povestirea dv. „Micul erou” nu poate fi publicată, tema ei fiind foarte des tratată în literatură, dramaturgie, filme etc. Vă sfătuim să mai încercați a scrie în genul acesta scurt, dar să alegeți subiecte interesante pe baza unei serioase observări și cunoașterii a vieții.

USCA AUREL, MOZĂCENI—PITEȘTI. La facultatea de chimie nu există cursuri fără frecvență. Într-unul din numerele viitoare vom publica materialul cerut de dv.

VOLOȘENCO SERGIU—BÎRLAD. Revista noastră a publicat, în numărul 7 din 1 aprilie 1956, un fotoreportaj despre viața și activitatea actorului maghiar Kalman Latabar.

S. MAVRODIN—GIURGIU. Lucrarea „Prietenii anonime”, deși subintitulată de dv. „povestire”, nu este o povestire. Discuția dv. din tren cu un grup de turiști străini se poartă asupra citorva lucruri foarte generale și neinteresante.

GEORGESCU MIHAI—CRAIOVA. Cele trei poezii ale dv.: PRIMĂVARA, TOAMNA și SEARA nu sînt lipsite de sensibilitate, dar după felul cum sînt scrise trădează un condei neexperimentat.

În versurile dv. întîlnim unele expresii confuze ca acestea: Lumina-va-mi noaptea calea Lovituri de nori (?)

sau Voi dormi pe flori și iarba Pe bătrîni copaci (?)

VLAICU RADU—COM. GĂICEANA. „Reîntoarcerea în at” este o cronică rimată neizbutită. Versuri ca acestea: Mîndră sînt că-n colectivă Te-avem azi veterinar! Vei depune munc-activă Ca un harnic gospodar

n-au nimic comun cu poezia și fac ca încercarea dv. de versificație să fie nepublicabilă.

D. DOVLEAC—SOMEȘENI. Schița „Dimineață de duminică” vădește posibilități introspectivă, dar nu de adîncime. Conflictul sufletesc al fetei care iubește este nebulos și, astfel, personajul apare neconturat. Schița este nepublicabilă.

VASILE BORCA—VIȘTEA DE JOS. Sînt merituose intențiile dv. de a exprima în versuri nobilele sentimente ale oamenilor din patria noastră, chemați să voteze. Realizarea artistică a acestor intenții este însă neizbutită. Poezia „Moșneagul”, cu excepția primelor două versuri, nu este decît lozincă rimată, iar cititorul așteaptă de la poezie altceva, desigur.

IVAN GH. SAPUNARI—LEHLIU. 1) Pentru dezvoltarea filmelor sau a plăcilor fotografice nu este nevoie de curent electric. 2) Soluția pentru dezvoltat plăci sau filme este: metol 5 grame, sulfat, anhidru 100 grame (cristal 200 gr.) apă 1000 grame.

Se dizolvă întîi metolul, apoi sulfatul în apă caldă de 50° Celsius. Apoi se răcește la 18° și e gata de dezvoltare. Dezvoltarea are loc la întuneric complet. Clîșeul trebuie mișcat continuu.

După dezvoltare, care durează timp de 12-14 minute, clîșeul (filmul) se spală, apoi se trece prin soluția:

1000 grame apă, 250 natron (hiposulfat), 25 Kalium metabisulfat (Kali) care fixează; în această baie de fixare (înem clîșeul (filmul) timp de 10 minute tot la 18°. După alte 5 minute se poate face lumină. Filmul se spală în apă curgătoare timp de 60 de minute, apoi se afîrnă la uscat.

UNGUREANU ION—CLUJ. În măsura posibilităților existente, vom ține seamă de sugestia dv. la alcătuirea planului nostru de reproducere artistică în culori.

MIHALCA NICOLAE—NĂSAUD. Puteți găsi o scurtă prezentare asupra istoriei cinematografului, în „Flacăra” nr. 4 din 15 februarie 1956.

IOANIU DELIA, REIT AL., GUBANDREANU, ALEX. DIAMANT, SCARLAT ELVIRA, POPOVICI și TEODOR-RESCU, TUDOR ANCA, GHEORGHE I, CRIVEANU și alții. Ne pare bine că preluăm inițiativa revistei de a prezenta cititorilor figurile unor actori preferați. Spațiul nu ne permite să consacram în fiecare număr o pagină ciclului „să facem cunoștință”. Vom reveni însă cu mai multe prezentări de artiști ai ecranului și ai scenei, printre care veți întîlni și pe cei despre care ne întrebați.

NICHITA—IAȘI. „Cursul de stenografie” a constatat doar în lecțiile publicate în paginile revistei.

Pentru a primi lămuriri necesare în problema ce vă interesează vă adresăm Școlii de stenografie din București, str. Taras Sevenco nr. 68.

DĂNILĂ LUCIA și MIHĂILESCU V.—IAȘI. Facultăți de Geografie există la: București, Iași și Cluj. La facultatea din Cluj, în cadrul cursului de hidrologie, se predau cîteva ore de oceanografie.

OANCEA—URLETA—CÎMPINA. În anul 1956 la rubrica „Răspundem cititorilor” s-a publicat un ciclu de materiale sub titlul „cum să înțelegem muzica”. Citindu-le veți găsi răspunsul în problema ce vă interesează.

PAVELESCU MIHAI—VAIDENI-HOREZ. Știrea dv. ne-a sosit cu multă înfrîzire pentru a mai putea fi publicată. Așteptăm și alte știri de la dv.

SORESCU LAURA—TIMIȘOARA. Vă rugăm să ne comunicați adresa dv. ca să vă putem expedia urgent la domiciliu consultația pe care ne-ați cerut-o.

N. RUSALLI—CONSTANȚA. Vom publica într-unul din numerele viitoare ale revistei un material în legătură cu limba esperanto.

M. STAN—OR. STALIN. Epilepsia este într-adevăr o boală vindecabilă. Date în legătură cu această boală, cu tratamentul ei, veți afla citind articolul „Despre epilepsie” de dr. Gr. Caracac, care va apare într-unul din numerele viitoare ale revistei.

TURNUL COLȚEI

Prin acest material, scris de tov. Dan Berindei de la Institutul de Istorie, răspundem cererii mai multor cititori.

Pînă în anul 1889 în centrul Bucureștilor se ridica un mare turn, așa-numitul Turn al Colței. Inscripția acestei construcții arăta: „Această înconjurare de zid cu toată coada de dumnealui jupin Mihai spătarul Cantacuzino...” și purta data de 1715. Alexandru Gălășescu, migălos cercetător al trecutului Colței, afirma că turnul ar fi fost înălțat între anii 1709-1714, făcînd parte din amplul complex mănăstiresc al Colței, ctitorit de către spătarul Mihai Cantacuzino, unchful lui Constantin Brîncoveanu. Se pare însă că complexul mănăstiresc Coltea a existat încă înainte ca Mihai Cantacuzino să se fi ocupat de ridicarea lui, deoarece biserica lui a fost construită încă de la mijlocul veacului al XVII-lea de către Colțea Doicescu, fiul Dancului.

Istoricul sas Sulzer, care a trăit mulți ani în Țara Românească spre sfîrșitul secolului al XVIII-lea, a susținut că însemnata lucrare de construcție a turnului Colțea s-ar fi datorat unei participări efective a soldaților suedezi, ajunși pe meleagurile românești o dată cu regele Carol al XII-lea. Sulzer mai dă interesantă informație că la poartă turnului erau zugrăviți doi soldați, în mărime naturală, îmbrăcați „nemțește”.

Turnul, deosebit de înalt, a fost mult admirat de către oamenii vremii. Un învățat grec scria în secolul al XVIII-lea că în Europa erau vrednice de văzut: turnul Colței, catedrala San Marco din Veneția, complexul mănăstiresc Pecerskaia Lavra din Kiev și clopotul din Petersburg, iar bucureștenii își exprimau uimirea față de această construcție prin zicala „înalt cit turnul Colței”.

Turnul avea într-adevăr o înălțime de circa 50 m., iar baza, de formă pătrată, avea o suprafață de 38 mp, dîndu-i suficientă soliditate și stabilitate. Pe dinafară turnul era împodobit cu piatră sculptată, iar înăuntru, se găsea camera clopotelor (unul dintre aceste clopote — fabricat la Viena — poartă data 1714) și un „ceasnic” — mare ceasornic exterior. Sus, de jur împrejurul camerei clopotelor, se afla un balcon cu o balustradă de piatră bogat decorată și rezemată pe console împodobite cu capete de lei; ușile de comunicație cu acest balcon erau, de asemenea, decorate cu chenare bogate.

În 1802 un cumplit cutremur își pune pecetea pe ctitoria de la Colțea. Într-o însemnare de pe o carte de la mănăstirea Cernica se arată, cu privire la acest eveniment, următoarele: „1802 oc-

tomvrie 14, marți, s-au cutremurat pămîntul foarte tare, încît a căzut multe turnuri dupe la sfîrșite besericii, iar altele din beserici au căzut de tot. Aici în București s-au rupt și turnul cel înalt Colțea, care era podoabă orașului”. Într-adevăr, în urm cutremurului se dărîmă parte superioară a turnului care în prîbușirea sa distruge patru chili „Refăcut, dar nu la înălțimea inițială, turnul Colței există și în veacul al XIX-lea, fiind folosit ca foisor de foc pînă în anul 1881 cînd este dărîmat — cam în același timp cu vechea clădire spitalului. Dărîmarea turnului este determinată de deschiderea bulevardului Colței — astăzi bulevardul 1848.

Prin dispariția turnului Colței Bucureștii pierd una dintre construcțiile cele mai pitorești, care au dat farmec centrului orașului în veacurile trecute.

Turnul Colței văzut din stradă. Clădirea de alături era a unei farmacii (Voitnovici) de pe aceea vreme.

Sfatul medicului

DESPRE MENINGITE

Meningitele sînt inflamații acute ale meningelor, adică ale învelișurilor moi ale creierului și măduvei spinării. Ele sînt, în genere, cauzate de microbi, ca bacilul Koch (al tuberculozei), meningococul, pneumococul, stafilococul etc., fie de virusuri.

De obicei microbii nu se localizează de la început pe meninge, ci provin dintr-un focar infecțios, cum este, de pildă, o anghină sau o rino-faringită (inflamații ale gîtului și nasului). Meningitele apar deseori în timpul sau după o altă boală infecțioasă, cum ar fi oreillonul, febra tifoidă etc., sau după o infecție a urechii (otită, mastoidită). Ele pot fi întîlnite la orice vîrstă, dar mai ales la copii, și sînt mai frecvente în anotimpurile reci, cînd există un număr mai mare de infecții de genul celor menționate mai sus.

Contagiunea se face de cele mai deseori sau direct de la bolnav — prin strănut, tuse, vorbă — sau, mai ales, de la purtătorii de microbi, aparent sănătoși, dar care vehiculează boala.

Cum încep meningitele? Din momentul infecției și pînă la ivirea simptomelor de boală trec cîteva zile, după care apare tabloul de meningită caracterizat prin dureri de cap violente, febră

mare, greață, vărsături, constipație, stare generală proastă. La acestea se adaugă și semne de iritație meningeală ca: înțepenirea cefii, dureri în șira spinării, stare de agitație, țipete la cele mai mici atingeri, fotofobie (jenă oculară la lumină). Febra continuă să fie ridicată și starea bolnavului rămîne foarte gravă.

Uneori în această perioadă se pot ivi și paralizii, care complică și mai mult tabloul bolii. Pot astfel apare, pierderi ale auzului sau vederii, deformări ale feței, vedere dublă sau paralizii unei jumătăți de corp.

Dacă boala nu este tratată, fenomenele paralizice se agravează, bolnavul trece într-o stare de somnolență din ce în ce mai accentuată, își pierde cunoștința și, în cele din urmă, moare. De aici și deosebita ei gravitate.

Diagnosticul de meningită se confirmă cu ajutorul examenului lichidului cefalo-rachidian, lichid care scaldă tot sistemul nervos central și care se extrage din șira spinării cu ajutorul unui ac special. Analiza lui ne ajută, printre altele mijloace, să descoperim cu ce fel de microb avem de-a face și, deci, ce tratament trebuie aplicat în cazul respectiv.

Tratamentul se bucură de re-

zultate cu atît mai bune cu cît este aplicat mai din vreme; aceea, cazurile tratate chiar de apariția bolii dau vindecări complete și, invers, în cazurile în care tratamentul s-a aplicat tîrziu, vindecările sînt lente, uneori bolnavii rămîni cu complicații ca diverse paralizii, turburări mintale etc. Ifericire, astăzi — spre deosebire de trecut — meningitele beneficiază de medicamente care, administrate la timp și în mod științific, sînt eficace.

Arsenalul medicamentos de care dispunem în prezent cuprinde în primul rînd, diferite antibiotice, printre care cităm: sulfamile de diverse tipuri, penicilina, streptomicina, aureomicina, tetramicina, hidrazida etc. La acestea se adaugă, pentru a stimula forțele proprii de luptă ale organismului, un tratament general cu diverse vitamine, extracte de glandă suprarenală, transfuzii de sânge, terapie cortizonică.

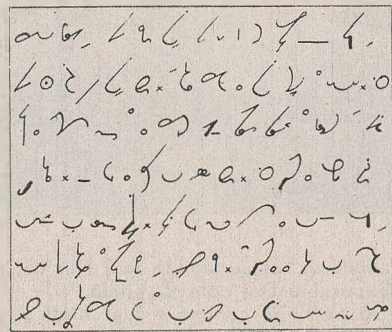
Nu se vor neglija nici celelalte măsuri igienice obișnuite bolnavului necesitînd o atenție și o supraveghere. Boala fiind contagioasă, declararea și izolarea bolnavului sînt obligato-

dr. Em. GA

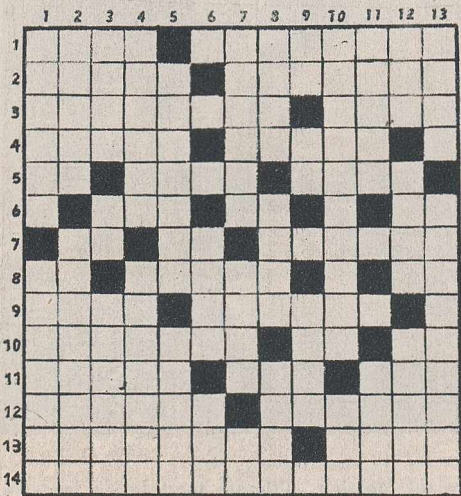
- ÎN CHEIERE -

Cu comunicarea cheii de față, cursul nostru de stenografie a luat sfârșit. Pentru a putea exersa în vederea consolidării cunoștințelor obținute, se acordă cursanților un termen de 30 zile. În „Flacăra” ce va apărea la 15 aprilie, vom anunța care sînt textele din cuprinsul revistei noastre, a căror copie în stenografie va constitui proba de concurs.

CUVINTE ÎNCRUCIȘATE

Ș A H

ORIZONTAL: 1) Mare maestru cehoslovac, adept al școlii hipermoderne — I se spune „giocco piano”, deși nu duce de obicei la joc liniștit. 2) Căpitan de marină, șahist, și autorul unui „gambit” care l-a făcut nemuritor — Un pion care face regii să tremure! 3) Tînăr șahist romin al cărui nume contrazice performanțele sale — Piesa care intruchipează forța, puterea. 4) Apărute — Un șah salvator. 5) Ochi de lanț — Are... șah! — „Persecută” pe șahiștii care nu-și drămuiesc timpul de gîndire. 6) Maestru sovietic coautor al unei deschiderii mult uzitate — Pronume — În cupă! 7) Pronume — Pentodă de înaltă frecvență — Partide fulger. 8) Seimeanu Petre — „Coșmarul” șahistului — Piesă de șah în termen rebusist. 9) Terenul „bătăliilor” șahiste — Maestru cehoslovac. 10) Nins! — Diftong — Literă greccască. 11) Sfiită (mold.) — Riu în Elveția — Bulgar (mold.). 12) Șahiștii naționalei „A” și juniori — Stetnicii regilor cu priviri piezișe pe tabla

de șah. 13) Apărare în șah — A înapoia. 14) O întîlnim în apărarea slavă din gambitul damei (2 cuv.).
VERTICAL: 1) Meci nul în șah — Mare maestru sovietic care a terminat la egalitate cu Botvinnik în meciul pentru titlul mondial. 2) A para în șah eventualele posibilități creative ale adversarului — Deschidere cu... castaniete. 3) Toți (mold.) — Kiloamper — Un alt maestru cehoslovac. 4) A construi un atac — Ciorapi (arb.). 5) Șahist suedez, învins al lui Ciociltea la turneul de la Drezda — Și un altul, norvegian, care a participat la campionatul internațional al R.P.R. 6) Diminutiv feminin — Monedă japoneză. 7) Fără el nu poți fi șahist de valoare — Șahist cehoslovac contemporan — Zet! 8) Bogat — Boleslavski... mare maestru sovietic (K = c) — Insulă în Polinesia. 9) Notă muzicală — Unu la table — Dans popular (pl.). 10) O partidă de șah în care s-a dat mutarea în plic — Măi! 11) A răsuna (tr.) — Iolă pe patine... 12) Dromader — Participant la ultimul campionat de șah al R.P.R. — Zi de joc. 13) Cea mai eficientă... apărare — Tînăr mare maestru sovietic, vestit pentru constanța performanțelor sale.
Cuvinte mai puțin cunoscute: SIITA — AAR — BUS — IEN — ANNA — ASUNA — BUER — NAR

Ș A H Ș A H Ș A H Ș A H Ș A H

**LA DOUĂZECI DE ANI
CAMPION AL U.R.S.S.**

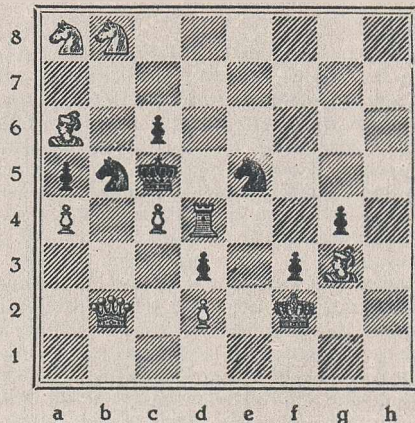
Al XXIV-lea campionat de șah al Uniunii Sovietice s-a terminat cu o mare surpriză. Primul loc și titlul de campion au revenit unui tînăr student din Riga, M. TAL, care a reușit să depășească mari maeștri de talia lui Keres, Bronstein, Petrosian, Spasski, toți candidații la campionatul mondial! Remarcabil este însă nu numai rezultatul sportiv al lui Tal, ci și calitatea partidelor sale. El a obținut victorii frumoase asupra marilor maeștri, cum se poate vedea din următoarea partidă deosebit de interesantă:

GAMBITUL DAMEI

Alb: P. Keres Negru: M. Tal
1. d4 Cf6 2. c4 e6 3. Cf3 c5 4. e3 d5 5. a3 (Mai activ este 5. Ce3) c:d4 6. e:d4 Ne7 7. Ce3 0-0 8. Nf4 Ce6 9. Tc1 Ce4 10. Nd3 C:c3 11. T:c3 d:c4 12. T:c4 Da5 + 13. Nd2 Dd5 (Faza deschiderii s-a terminat: albul are ceva mai mult spațiu dar pionul său d4 a rămas slab) 14. Dc2 f5 15. 0-0 Nd7 16. Td1 Tac8 17. Ne3 Ca5 18. T:c8 T:c8 19. Dc2 Nd6 20. Ce5 (Necesar, pentru a împiedica f4) 20... Na4 21. Te1 N:e5 22. d:e5 Td8 23. b4 Nc6! (O mutare intermediară foarte bună) 24. f3 D:d3 25. D:d3 T:d3 26. b:a5 T:a3 (Poziția s-a simplificat și deși pe tablă au rămas nebuni de culori diferite, totuși pionul în plus da negrului șanse de câștig) 27. N:a7 T:a5 28. Nd4 Ta2 29. Tb1 Td2 30. Nc3 Tc2 31. Nd4 Rf7 32. h4? (Mai multe șanse de apărare dădea h3) 32... Rg6 33. Tb4 h6 34. Tb2 T:b2 35. N:b2 Rh5 36. Na3 R:h4 37. Nf8 Rg3 38. N:g7 h5 39. Nh6 N:f3! (O combinație finală care decide partida. Nebunul nu poate opri pionii negri) 40. g:f3 R:f3 41. Rf1 b5 42. Nd2 h4 43. Nb4 h3 44. Rg1 Re2 albul cedează.

**Problema Nr. 2
I. DRAISKA**

Premiul I la concursul Comitetului pentru cultură fizică și sport din RSS. Estonă, 1956

Mat în două mutări

(Alb: Rf2, Db2, Td4, Na6, Ng3, Ca8, Cb8, Pp. a4, c4, d2. Negru: Rc5, Cb5, Ce5, Pp. a5, c6, d3, f3, g4)

Soluția problemei Nr. 1

Problema maestrului polonez M. Wrobel (Alb: Rh1, Dd3, Cc2, Pp. c5, d5. Negru: Ra5, Pp. a4, a7, d4, d7, e5. Mat în 3 mutări) are soluția următoare:

1. Dc4! (Acum negrul se află în zugzwang: el este făcut mat în 3 mutări numai din cauza faptului că este obligat să mute! Dacă n-ar muta, matul nu s-ar putea obține). Survin următoarele variante: 1...a3 2. Ca1 a2 3. Cb3 mat; 1...d3 2. Ca3 a6 3. Dc3 mat; 1...e4 2. Cd4 a6 3. Dc3 mat; 1...d6 2. Cb4! d: c5! 3. D: c5 mat.

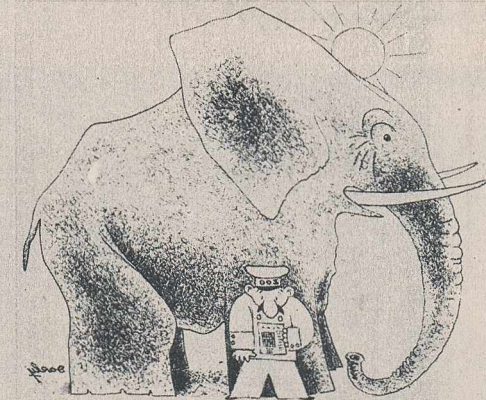
Filatelia

De peste hotare

Printre cele mai interesante emisiuni apărute în străinătate în ultimul timp se situează și seria de 6 valori emisă de Franța, consacrată unor mari figuri ale culturii universale: poetul italian Petrarca, (valoare 8 franci, culoare verde), compozitorul J. B. Lulli (valoare 12 fr., culoare brun-violet), J. J. Rousseau (valoare 15 fr., culoare roșu), fizicianul american Benjamin Franklin (valoare 18 fr., culoare albastru), compozitorul și pianistul Frederic François Chopin (val. 20 fr., culoare violet) și Vincent Van Gogh, cunoscut pictor realist olandez.

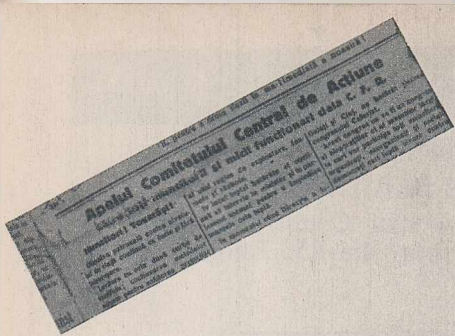

**REBUSIȘTI,
ÎN CURÎND VA
apare o revistă de cu-
vinte încrucișate și
jocuri distractive**

— Pachiderm din șapte litere? Fir-ar el să fie!... Îmi stă pe limbă...

Desen de DARLY

25 DE ANI DE LA CONFERINȚA PE ȚARĂ A MUNCITORILOR CEFERIȘTI

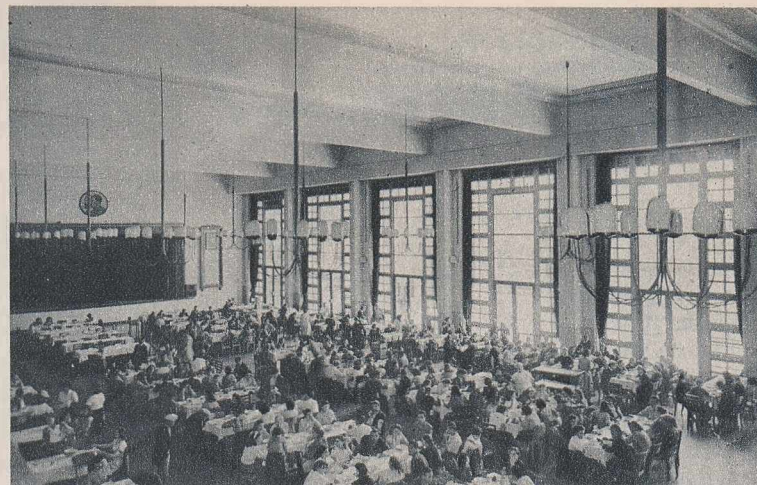
La 20 martie 1932 a avut loc la București, Conferința pe țară a muncitorilor cefești organizată și condusă de Partidul Comunist din România.

Conferința a ales Comitetul central de acțiune pe țară al muncitorilor cefești în frunte cu tovarășul Gh. Gheorghiu-Dej și a lansat un manifest care demasca politica de înfometare a maselor muncitoare dusă de guvernele burghezo-moșierimii române, politica antisovietică a acestora și poziția trădătoare a unor conducători social-democrați. Manifestul chema la luptă muncitorimea contra scăderii salariilor, contra concedierilor, contra scăderii pensiilor, pentru salarii egale la muncă egală etc.

Puțin timp după conferință apare ziarul „Lupta C.F.R.”, organ de luptă și de apărare a intereselor muncitorilor și micilor funcționari cefești, în care sînt publicate materiale legate de activitatea Comitetului central de acțiune, precum și relatări despre necesitatea luptei organizate a cefeștilor pentru apărarea intereselor lor. De o însemnătate deosebită în activitatea Comitetului central de acțiune a fost Plenara C.C. al P.C.R. din aprilie 1932 care, referindu-se la activitatea acestuia, arată necesitatea creării unor rețele cit mai largi care să lege Comitetul cu unitățile cele mai mici de muncă — atelierele. Ca urmare a directivelor trasate de Plenară, sînt create în principalele centre cefești din țară — Cluj, Dej, Iași, Pașcani, Galați — comitete de acțiune. Cea mai mare parte a acestora au fost organizate personal de tovarășul Gheorghiu-Dej.

Conferința din 20 martie 1932, precum și acțiunile duse în cadrul comitetelor locale au constituit un inel important în lanțul luptelor duse de muncitorii cefești și au pregătit din punct de vedere organizatoric și politic eroicele lupte din februarie 1933.

Tr. LUNGU

Un aspect dintr-un restaurant de lux? Nu; cantina fabricii de confecții „Gheorghiu-Dej” din Capitală.

În anul 1956 pe lângă cantină a luat ființă și un restaurant, care deserveste în medie cca. 700 salariați, la prețuri sub cele din rețeaua alimentației publice. La cantina zilnică, media salariaților abonați este de 1600 persoane, din care un număr de 280 salariați, li se servesc, două feluri de regimuri dietetice. Și într-un caz și în altul, costul mediu al mesei este 1 leu!

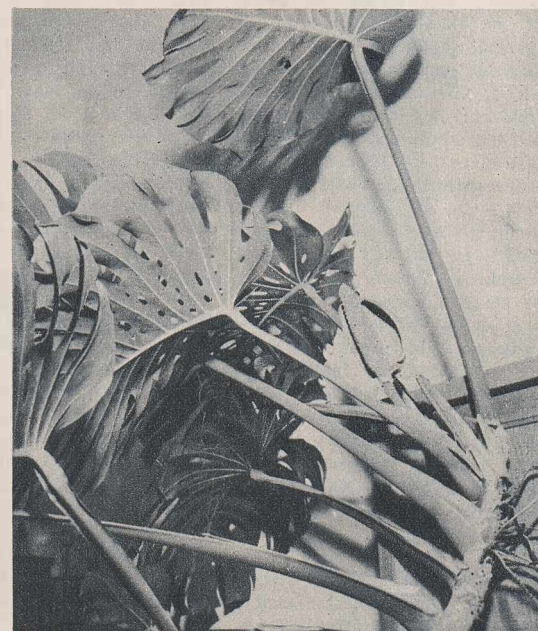
← Acceleratul 502 Vatra Dornei—București, condus numai de femei, a sosit la 8 martie în Gara de Nord. În cinstea Zilei Internaționale a Femeii întregul echipaj al garniturii a fost format numai din tinere cefești: Teodora Zăinescu mecanic, Niculița Voiculescu șef de tren, Lucia Slujitorul, Cornelia Lupu, Aneta Dumitru, Elena Cerna, conductoare de tren, Elena Racoviță și Ana Tcaciuc însoțitoare.

Dv., dragi cititoare, ați văzut, desigur, ultimele modele de lenjerie tricotată, cu garnitură brodată. Rețeaua aceea fină și complicată a broderiei, pentru care, în trecut, se chinuiau ochii atîtor meșteșugărițe, este astăzi realizată de mașini speciale, cu o productivitate uluitoare. Iată cum o singură lucrătoare, la fabrica „Tricotajul Roșu” din Capitală, înlocuiește munca a sute, poate a mii de mîini.

Visul Lidiei Ștefănescu a fost să ajungă inginer. O pasionau mașinile, voia cu orice chip să le pătrundă tainele. Și iată că în 1954 visul a devenit realitate. Înainte funcționară, azi ingineră în aceeași uzină, la „Mao Tze-dun”. Și totuși, cînd stai și o privești învîrtindu-se printre uriașii de oțel, nu-ți vine să crezi că această fată blondă, de numai 25 de ani, îi supraveghează și conduce. La întrebarea mea dacă încearcă să-i ajute pe tovarășii din brigadă să se califice, ea mi-a răspuns zîmbind:

— Vedeți, eu lucrez cu o brigadă numai de bărbați. Sper că nu i-am dezamăgit, mă străduiesc să le fiu o bună profesoară! ↓

Pentru prima dată a înflorit în țara noastră un exemplar al plantei de apartament, cunoscută sub numele de „filodendron”. Această plantă se află la Institutul Agromonic din Iași.

Primul start!

Despre valoarea școlii de schi austriece, despre tânărul și talentatul nostru fondist Ion Cimpoia, ca și despre curajul lui Theil Klaus, Valer Ionescu și Peter Clinci — au zisem de mult. Prima ediție a Campionatelor Internaționale de Schi ale R.P.R., desfășurate de curând în masivul Furnica din Bucegi, ne-au dat prilejul să verificăm pe... concret (mai exact pe pârții) valabilitatea tuturor acestor caracterizări.

Tinărul tehnician constructor Hansl S. Schemmel, în vîrstă de 21 ani, ne-a dat posibilitatea pe Valea lui Carp, în probele de slalom uriaș și coborîre, să admirăm ceva din „școala” celui mai mare schior din lume, compatriotul său Tony Sailer (Austria). Elasticitatea, poziția corectă pe schiuri, curajul ca și orientarea în cursă sînt calitățile de care a dat dovadă Hansl Schemmel și care i-au permis,

pentru prima oară într-un concurs internațional, să cucerească trei cupe (slalom uriaș, coborîre și combinata alpină).

În proba de fond, de 15 km, tinărul nostru reprezentant Ion Cimpoia a condus cursa de la un capăt la altul, întrecîndu-l pe valorosul concurent maghiar Sajgo Pall, care întotdeauna, pînă acum, termina proba în întrecerile internaționale, înaintea fondistilor noștri.

Adăugînd la toate acestea splendida comportare a tinărului Petre Clinci, una dintre speranțele schiului nostru de performanță, ca și locul IV cucerit de Valer Ionescu în dificila probă de coborîre (în care s-a mers cu o medie de 80 km pe oră) — vom putea numi lesne acest concurs: „O competiție a tinereții”.

Dar în afara celor cîteva caracterizări legate de desfășurarea probelor, zilele petrecute la hotelul turistic „Cota 1400” ne-au făcut să simțim din plin atmosfera de caldă și sinceră prietenie dintre concurenții romîni, austriece și maghiari — fapt care alături de pitorescul acestor locuri, ca și de buna organizare a întrecerilor ne-au ajutat să pătrundem mai adînc cuvintele antrenorului austriac de schi H. Poellmann: „Oricînd vom reveni cu drag în țara dumneavoastră”.

FI. ȘERBAN

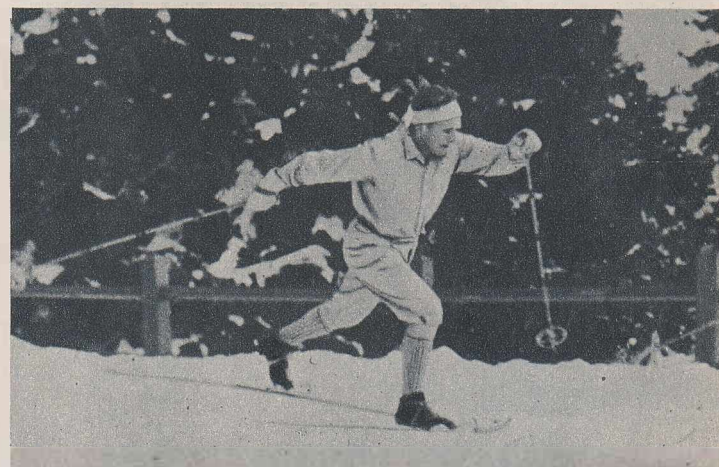
Cupe, fanioane, felicitări și... un pahar de vin au încununat victoriile celor trei cîștigători ai Campionatelor Internaționale de Schi. De la stînga la dreapta, pe scaune: Ion Cimpoia, Hansl Schemmel și Mihai Bîră.

Mihai Bîră luînd startul în proba de slalom special, în care s-a clasat pe primul loc.

Atențiune... start! Și în cursă pornește tinărul și excelentul schior austriac Hansl Schemmel.

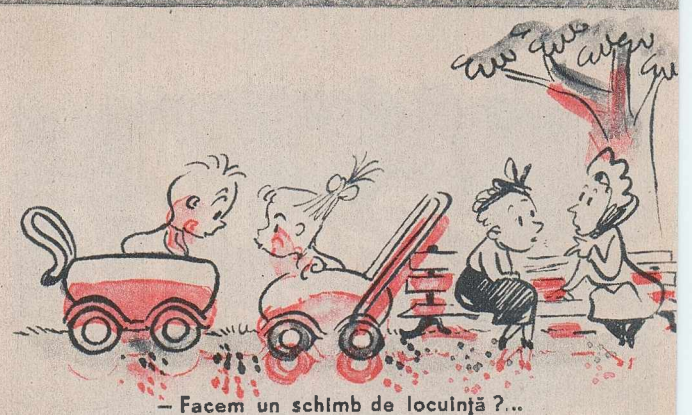
Așa „a mers” Ion Cimpoia 15 km, conducînd cursa de fond, de la un capăt la altul.

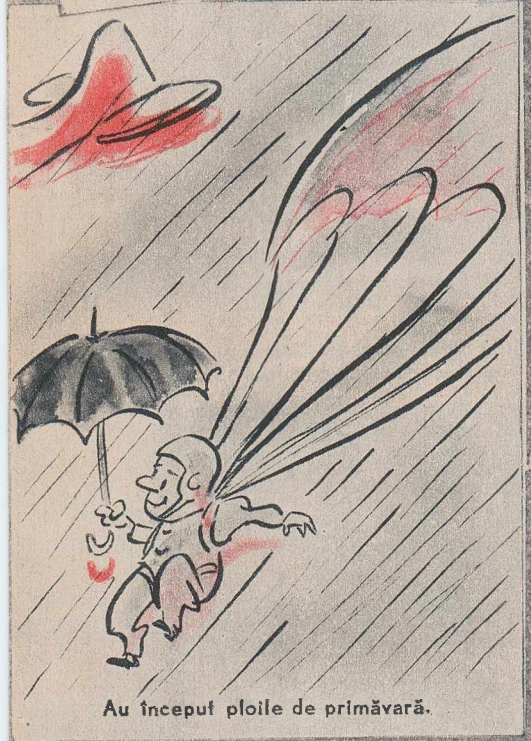
În afară de concurs, micuțul Radu Chirulescu, în vîrstă de 5 ani, face „o demonstrație” de slalom... uriaș.

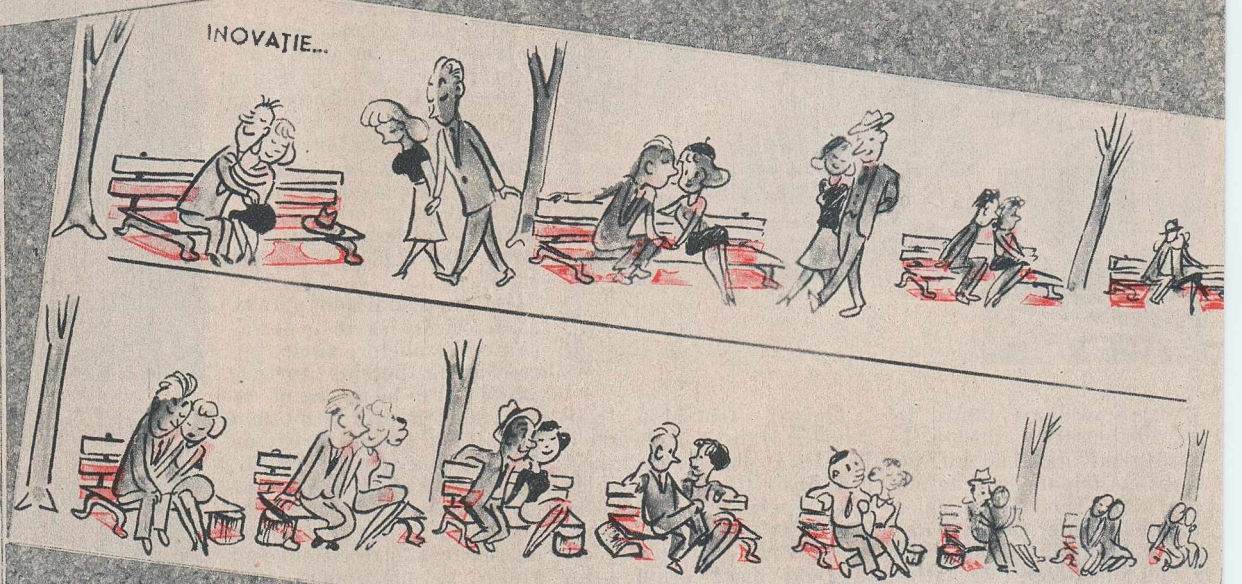
- N-am încotro! Mi-a spus că pînă nu rup cu trecutul nu se uită la mine...

- Facem un schimb de locuință?...

Au început ploile de primăvară.

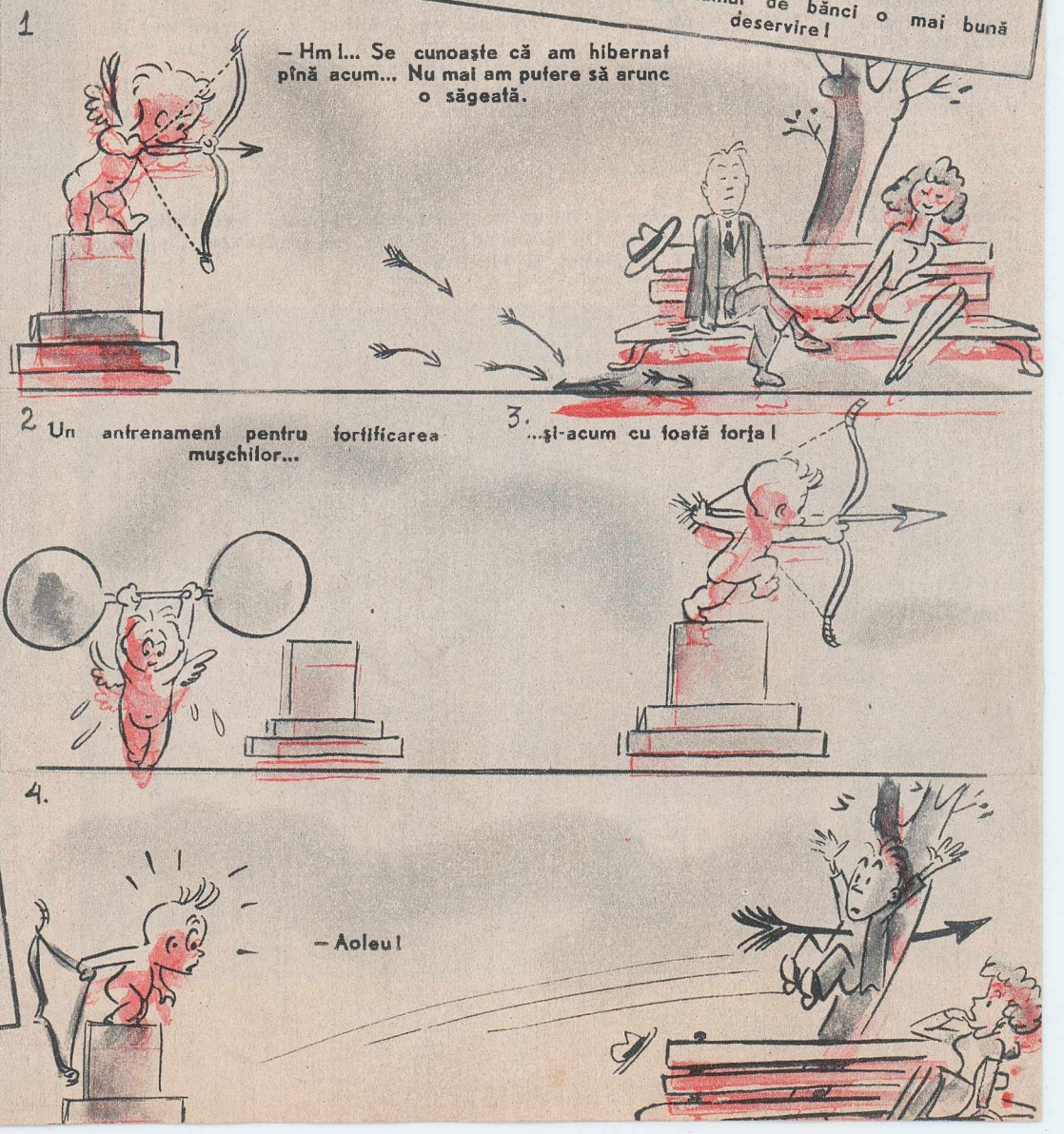
INOVAȚIE...

Cu același număr de bănci o mai bună deservire!

FĂRĂ CUVINTE

PREȚUL LEI 1,50

1 - Hm!... Se cunoaște că am hibernat pînă acum... Nu mai am putere să arunc o săgeată.

2 Un antrenament pentru fortificarea mușchilor...

3. ...și-acum cu toată forța!

- Aoleu!